

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρέπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἦν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΜΑΪΟΣ – ΙΟΥΝΙΟΣ 2005 • ΤΕΥΧΟΣ 42

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διώκεται ἡ ἐλευθερία ἐκφράσεως.....	σελ. 1
᾽Αγιον ᾽Ορος πρὸς Φανάρι: «...πρὸς τί αἱ συμπροσευχαί...;».....	σελ. 2
᾽Απάντηση Πατριάρχου πρὸς τὴν Ἱερά Κοινότητα ᾽Αγίου ᾽Ορους.....	σελ. 4
Ἡ ἀλήθεια γιὰ τό Π.Σ.Ε.	σελ. 5
Διώκεται ὁ π. Θεόδωρος Ζήσης.....	σελ. 9
Κείμενο συμπαράστασεως στὸν π. Θεόδωρο Ζήση.....	σελ. 10
᾽Εκκληση σέ ὄσους διαβάξουν Μιχάλη Καλόπουλο.....	σελ. 11
Δέν ὑπάρχει ἀτομικόν δικαίωμα ἀντιρρησιῶν συνειδήσεως.....	σελ. 14
Μνήμη ᾽Αλώσεως.....	σελ. 16
Μορφές τοῦ Γένους.....	σελ. 17
Βιβλιοπαρουσίαση.....	σελ. 19
Εἰδήσεις καὶ Σχόλια.....	σελ. 21

ΔΙΩΚΕΤΑΙ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΚΦΡΑΣΕΩΣ

Μετά τὴν πολύμηνη ἐκκλησιαστικὴ κρίση πού συνετάραξε τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν κοινωνία, καὶ ἐνῶ ὅλοι περιμέναμε ἐναγωνίως τὴν ὑλοποίησι τῶν ἐξαγγελθέντων ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο ᾽Αρχιεπίσκοπο μέτρων «αὐτο-κάθαρσης» εἶδαμε ἐκπληκτοὶ νὰ διώκεται ἀπὸ τὸν ἴδιο καὶ τὸν Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης ὁ γνωστός πανορθόδοξος γιὰ τίς ᾽Ορθόδοξες θέσεις του, τὸ ἀγωνιστικὸ φρόνημα καὶ τὴν προσφορὰ του στὴν Ἐκκλησία καὶ τὴ Θεολογία πρωτοπρεσβύτερος καὶ καθηγητὴς Πανεπιστη-

μίου π. Θεόδωρος Ζήσης. (Γὰ σχετικὰ μὲ τό θέμα τῆς διώξεως κείμενα δημοσιεύονται στίς ἐσωτερικὲς σελίδες τῆς *Παρακαταθήκης*).

Ἡ διώξις αὐτὴ, σύμφωνα μὲ τὴν ἐκτίμησι ἀνθρώπων πού γνωρίζουν, προοιωνίζει μίαν νέα περίοδο στὰ ἐκκλησιαστικά μας πράγματα.

Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ ᾽Αρχιεπίσκοπος υἱοθετεῖ ἀπροκάλυπτα Βατικάνειες μεθόδους, προκειμένου νὰ φιμώσει ὄσους διατυπώνουν ἀπόψεις καὶ θέσεις διαφορετικὲς ἀπὸ τίς δικές του. Ἀπόψεις καὶ θέσεις πού προϋποθέτουν ἕνα διαφορετικὸ

φρόνημα καί ἦθος.

Θλιδόμεθα βαθύτατα γι' αὐτή τήν ἐξέλιξη καί ἀνησυχούμε.

Ἐνεξάρτητα ἀπό τό ἐάν συμφωνεῖ ἢ διαφωνεῖ κάποιος μέ τίς ἐκτιμήσεις πού ἐξέφρασε ὁ π. Θεόδωρος Ζήσης στό ἐπίμαχο ἄρθρο του στήν ἐφημερίδα Ἀπογευματινή τῆς 16ης Μαΐου 2005, τό ὁποῖο καί προεκάλεσε τήν ἀρχιεπισκοπική μῆνιν καί τήν ἐπακολουθήσασα δίωξη, θά πρέπει νά τοῦ ἀναγνωρίσει τό δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας ἔκφρασης. Πολύ περισσότερο, ὅταν αὐτός πού γράφει εἶναι ἕνας καταξιωμένος ἀκαδημαϊκός διδάσκαλος πού στοχεύει στό καλό τῆς Ἐκκλησίας.

Τή στιγμή πού ἡ πολιτική καί κοινωνική μας ζωή χαρακτηρίζονται ἀπό τήν ἐλευθερία τῆς ἔκφρασης, αὐτό τό στοιχεῖο θά ἔπρεπε νά εἶναι παρόν καί ζωντανό κατ' ἐξοχήν μέσα στόν ἐκκλησιαστικό μας χῶρο. Δυστυχῶς συμβαίνει τό ἀντίθετο.

Δυσκολευόμεθα νά κατανοήσουμε πῶς ὁ Μακαριώτατος, μέ τά τόσα χαρίσματα πού τοῦ ἔχει δώσει ὁ Θεός, δέν ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ δίωξη αὐτή ἴσως ἀποβεῖ μπούμερα γιὰ τόν ἴδιο.

Δέν κινδυνεύει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπό τόν π. Θεόδωρο ἀλλά ἀπό τούς κακούς συμβούλους του. Δέν ἔχει ἄραγε δίπλα του σοβαρούς καί μετριοπαθεῖς ἀνθρώπους, νά τόν προφυλάξουν ἀπό τέτοιου εἴδους λάθη; Ἀλλά καί τοῦ ἡγέτου γνώρισμα —ἴσως τό πιό σημαντικό— εἶναι νά ἐπιλέγει ἀξίους συνεργάτες.

Ἦδη ὁ π. Θεόδωρος δικαιώθηκε ἀπό τό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, τό ὁποῖο ἔκρινε ὅτι κακῶς τοῦ ἐπεβλήθη ἡ ποινή τῆς ἀργίας, ἐπειδή προηγουμένως δέν ἐκλήθη σέ ἀκρόαση ἢ ἀπολογία.

Τελικά, αὐτό πού θά καταφέρουν οἱ διώκτες του, θά εἶναι τό ἀντίθετο ἀπό αὐτό πού ἐπιδιώκουν.

Ὁ Θεός δέν εὐλογεῖ τό ἄδικο, ἀλλά καί ὁ ἐλεύθερος στό φρόνημα Ρωμῶς δέν στέργει στήν ἀδικία. Πηγαίνει μέ τό μέρος τοῦ ἀδικουμένου. Οἱ κατηγορίες ἐναντίον τοῦ π. Θεοδώρου θά καταπέσουν ὡς τελείως ἀστήρικτες καί θά ἐκτεθοῦν αὐτοῖ πού μεθόδευσαν τή δίωξή του καί ὅσοι σνευδοκοῦν σ' αὐτήν.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἁγιον Ὅρος πρὸς Φανάρι:

«...πρὸς τί αἱ συμπροσευχαί καί μάλιστα λειτουργικαί...;»*

Καρυαί τῆ 11/24η Σεπτεμβρίου 2004

Ἀριθ. Πρωτ. Φ. 2/7/1589

Τῆ
Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότητι
Τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ
Κϰ κϰ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΩ
Εἰς Φανάριον

Παναγιώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Τήν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα υἱικῶς καί εὐσεβάστως ἐν Κυρίῳ προσαγορεύομεν.

Γνωρίζομεν τήν ἀγάπην Ὑμῶν δια τήν

Ἐκκλησίαν καί τήν ποιμαντικήν Ὑμῶν μέριμναν δια τήν προβολήν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τόν κόσμον καί τήν προάσπισιν αὐτῆς ἀπό τῶν ἐχθρῶν της. Χαίροντες καί καυχώμενοι ἐν Κυρίῳ μνημονεύομεν σειράν προσφάτων ἐνεργειῶν Ὑμῶν, αἱ ὁποῖαι μαρτυροῦν περὶ τούτου:

α) Τά ἐγκαίνια Ὁρθοδόξου Ναοῦ ἐν Κούβα.

β) Τήν ὑποστήριξιν τῆς παρουσίας Ὁρθοδόξων Μοναχῶν ἐν Καλαβρία τῆς Ἰταλίας καί ἐν γένει τῆς Ὁρθοδόξου ἱεραποστολῆς.

* Ἡ Παρακαταθήκη φέρνει σήμερα στό φῶς τῆς δημοσιότητος τήν σημαντική αὐτή ἐπιστολή τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὅρους πρὸς τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο. Οἱ Ἁγιορεῖτες διαμαρτύρονται ἐπίσημα —διὰ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητός των— γιὰ τίς συμπροσευχές τοῦ Φαναρίου μέ τούς αἰρετικούς. Δημοσιεύομε ἐπίσης (βλ. σσ. 4-5) τήν ἀπάντησιν τοῦ Φαναρίου.

γ) Τήν πρόσφατον καθιέρωσιν ὑφ’ Ὑμῶν τοῦ παραχωρηθέντος ἐν Ἰταλίᾳ παλαιοχριστιανικοῦ Ναοῦ, πρᾶξιν ἀκόλουθον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας.

δ) Τήν ἀποστολήν αὐστηρᾶς διαμαρτυρίας πρὸς τὸν Πάπαν διὰ τὴν προετοιμαζομένην ὑπ’ αὐτοῦ ἐγκαθίδρυσιν οὐνιτικοῦ πατριαρχείου ἐν Οὐκρανίᾳ.

ε) Τήν διαμεσολάθησιν πρὸς τὰ πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Ἀντιοχείας, κατόπιν παρακλήσεως τῆς καθ’ ἡμᾶς Ἱερᾶ Κοινότητος, πρὸς ἀποφυγὴν διαφόρων μορφῶν μερικῆς μυστηριακῆς διακοινωνίας μετὰ τῶν Ἀντιχαλκηδονίων.

στ) Τὴν ἀπὸ διαφορῶν βημάτων διακήρυξιν τῶν Ὁρθοδόξων ἀπόψεων ἐπὶ τῶν μεγάλων συγχρόνων προβλημάτων τῆς ἀνθρωπότητος.

Τούτων δεδομένων, διερωτώμεθα πρὸς τί αἱ συμπροσευχαὶ καὶ μάλιστα λειτουργικαί, ὡς ἡ γενομένη εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς παπικῆς Λειτουργίας (τῶν Κατηγουμένων) κατὰ τὴν θρονικὴν ἑορτὴν τῆς Ρώμης τὸν παρελθόντα Ἰούνιον; Πρὸς τί αἱ ἀνταλλαγαὶ ἀσπασμῶν, ὡς ὁ γενόμενος μετὰξὺ Ὑμῶν καὶ τοῦ Πάπα ἐν τῇ αὐτῇ παπικῇ Λειτουργίᾳ, ὅστις ἔχει λειτουργικὸν χαρακτήρα καὶ ὑποδηλοῖ ἐνότητά ἐν τῇ πίστει; Πρὸς τί αἱ εὐλογίαι Ὁρθοδόξου ἐκκλησιασματος ὑπὸ τοῦ Πάπα ἢ ὑπὸ Καρδιναλίων;

Ἀνησυχίαι ἐξεφράσθησαν πολλαχόθεν, ὁ ἀπόηχος τῶν ὁποίων ἐφθασεν μέχρις ἡμῶν, προβληματιζομένων ὡσαύτως περὶ τοῦ τί ἐπιδιώκει τὸ Βατικανὸν μέ τας ἐκδηλώσεις ταύτας καὶ περὶ τοῦ ποῖον εἶναι τὸ ὄφελος διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀπὸ τὴν συμμετοχὴν ἡμῶν εἰς αὐτάς.

Αἱ ἀνωτέρω ἐνέργειαι προκαλοῦν σκανδαλισμὸν εἰς πολλὰς εὐσεβεῖς ψυχὰς, προάγουν μετὰξὺ τῶν ἐκκοσμηκευμένων Χριστιανῶν τὸν θρησκευτικὸν συγκρητισμὸν, προκαλοῦν σύγ-

χυσιν εἰς τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, ὅτι δῆθεν ἔχει ἐπέλθῃ ἔνωσις, ἀξιάνουν τὰς ἀποσκιρτήσεις πρὸς τὸν ζηλωτισμὸν καί, τὸ σπουδαιότερον, διασαλεύουν τὸ κύρος τῶν ἱερῶν Κανόνων, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν καιρικὸν χαρακτήρα, ἀλλὰ συντελοῦν εἰς τὴν διασφάλισιν τῶν κανονικῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ καθαρότης τῆς Ὁρθοδόξου ὁμολογίας καὶ ἡ ἀκεραιότης τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας αὐτοσυνειδησίας ὑποτονοῦν.

Τὸ αἶτημα, ὅπως ἀποφεύγῃται τοιαῦται ἐνέργειαι, εἶχε κατὰ καιροῦς ὑποβάλλῃ γραπτῶς πρὸς τὸ Σεπτὸν Κέντρον ἢ καθ’ ἡμᾶς Ἱερὰ Κοινότητος, καθὼς καὶ εἰς τὸν μακαριστὸν Πατριάρχην Δημήτριον διὰ δύο Ἱεροκοινοτικῶν ἐκ Καθηγουμένων Ἐπιτροπῶν ἐλθουσῶν εἰς Φανάριον. Καὶ σήμερον εὐρισκόμεθα εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, νὰ ἐπαναλάβωμεν ἔμπονον τὴν παράκλησιν ἡμῶν ὅπως εἰς τὸ μέλλον ἀποφευχθοῦν ὀριστικῶς αἱ ἐνέργειαι αὗται.

Παναγιώτατε,

Ταῦτα γράφομεν Ὑμῖν υἱικῶς καὶ θαυσεβάστως, διὰ νὰ μὴ θεωρηθῇ ὅτι ἀθετοῦμεν τὴν παρά τῶν Ἁγίων ἡμῶν Πατέρων καὶ Ὁμολογητῶν παραδοθεῖσαν ἡμῖν Πίστιν καὶ διὰ νὰ μὴ ἐκπέσωμεν τῆς μακαρίας ἐλπίδος, δι’ ἣν καὶ οἰκοῦμεν τὰ ἱερά Σκηνώματα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου.

Ἐπὶ δέ τούτοις παρακαλοῦντες ὅπως ἡ Μητὴρ ἡμῶν Ἐκκλησία ἐπίδη ἐν κατανοήσει καὶ στοργῇ ἐπὶ τὴν ταπεινὴν ἔκκλησιν τῶν πιστῶν τέκνων αὐτῆς καὶ ἐπικαλούμενοι τὰς Ὑμετέρας ἀγίας καὶ πατρικὰς εὐχὰς, διατελοῦμεν μετὰ θαυμάτου σεβασμοῦ καὶ υἱικῆς ἀφοσιώσεως.

Ἐπιπληροῦντες οἱ ἐν τῇ κοινῇ Συνάξει Ἀντιπροσωποὶ καὶ Προϊστάμενοι τῶν ἑξήκοσιν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἄθω

Ἐπειδὴ παρουσιάσθησαν ἐπανελημμένα κρούσματα χρήσεως ἄρθρων τῆς Παρακαταθήκης χωρὶς νὰ ἀναφέρεται ἡ πηγὴ προελεύσεως ἢ τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων, ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ μετὰ λύπης γνωστοποιεῖ ὅτι ἐφεξῆς δὲν θὰ ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευσίς ἢ ἡ ἀναπαραγωγή καθ’ οἷονδήποτε τρόπον μέρους ἢ ὅλου τῶν δημοσιευομένων κειμένων, παρὰ μόνον κατόπιν χορηγήσεως ἐγγράφου ἀδείας ἀπὸ τῆς Διεύθυνσις καὶ τοὺς συγγραφεῖς.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ἄριθμ. Πρωτ. 920/2004

Ἐπισημαίνεται ὅτι ἡ ἀποστολική ἐπιτομή τῆς Κοινοτήτος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά τῆς ἡμῶν Μετριότητος, χάρις εἶη τῇ ὑμῶν Ὁσιότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ.

Μετά πολλῆς προσοχῆς καὶ πατρικῆς ἀγάπης ἀνεγνώσαμεν τό ἀπό ια' / κδ' παρελθόντος μηνός Σεπτεμβρίου γράμμα τῆς ἀγαπητῆς Ὁσιότητος ὑμῶν καὶ κατενόησαμεν τὴν εὐαισθησίαν ὑμῶν εἰς θέματα Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ ἐφαρμογῆς. Ἐχάρημεν διότι ἐν ἀρχῇ τοῦ ὑμετέρου γράμματος ἀναγνωρίζετε τὸν παντοειδῆ καὶ δυσχερῆ ἀγῶνα τῆς ἡμετέρας Μετριότητος πρὸς προβολὴν τῶν Ὁρθοδόξων Δογμάτων καὶ θέσεων εἰς διαφόρους περιστάσεις, περὶ τοῦ ὁποῦ δια μακρῶν ἐξεθέσαμεν ὑμῖν τὰ δέοντα διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 621 ἀπὸ γ' Ἰουνίου 1999 Πατριαρχικοῦ ἡμῶν Γράμματος.

Ὡς εἶναι εὐκόλως κατανοητόν, ἡ παρουσία τῆς Ὁρθοδόξου ἀληθείας εἰς ποικίλας ἀνά τὸν κόσμον κοινωνίας, διαφόρους ἀποδεχόμενας ἀπόψεις, ἀπαιτεῖ ἀνάλογον προσαρμοστικότητα τόσο ἐν τῶν διατυπώσεων ὅσον καὶ εἰς τὰς συμπεριφορὰς χωρὶς θυσίαν τῆς ἀληθείας. Ἄπαντες οἱ Ἁγιοὶ Πατέρες συμφωνοῦν ἐπὶ τοῦ ὅτι ὁσάκις ὀμιλοῦμεν πρὸς ἀλλοδόξους ἢ ἀλλοθρήσκους καθίσταται ἀναγκαῖον νὰ προσαρμοζώμεν τὸν λόγον καὶ τὸν τρόπον πρὸς τὴν δεκτικότητα αὐτῶν ἄνευ βεβαίως ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τῆς ἀληθείας.

Πρόχειρον παράδειγμα ἔστω ἡ συμβουλή τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος, εἰς τὰ κείμενα τοῦ ὁποῦ ἀσφαλῶς ἐντρυφᾶτε. Γράφων οὗτος πρὸς τὸν Ποιμένα λέγει: «Ἀσθενεῖς μὲν, αἰρετικοῖς μὴ συνεσθιέτωσαν, καθὼς ἐν τοῖς κανόσιν εἴρηται· δυνατοὶ δὲ ἐν Κυρίῳ, ἐάν ὑπὸ ἀπίστων πίστει προτρέπωνται καὶ θέλωσι πο-

ρεύεσθαι, πορευέσθωσαν πρὸς τὴν τοῦ Κυρίου δόξαν» (§ ξε'). Ὁ λόγος οὗτος τοῦ Ἁγίου Πατρὸς προφανῶς σημαίνει ὅτι ἱεροὶ τινες κανόνες, ἐντελλόμενοι τὴν ἀποφυγὴν τοῦ συγχρωτισμοῦ πιστῶν καὶ ἀπίστων ἢ πλανωμένων περὶ τὴν πίστιν, σκοπὸν ἔχουν τὴν προστασίαν τῶν ἀσθενεστέρων πιστῶν ἀπὸ τοῦ ἐπηρεασμοῦ αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀλλοθρήσκων ἢ ἀλλοδόξων καὶ ὡς ἐκ τούτου ἢ ὑπ' αὐτῶν θεσπιζομένη ἀπαγόρευσις τῆς κοινωνίας τῶν πιστῶν μετὰ τῶν ἀπίστων ἢ τῶν πλανωμένων δὲν ἰσχύει ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν κατὰ τὴν πίστιν, οἱ ὅποιοι δὲν κινδυνεύουν νὰ ἐπηρεασθοῦν*.

Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρθῆς γραμμῆς δαίνει καὶ ἡ ἐπομένη συμβουλή τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου Πατρὸς: «Ἐν μὲν τοῖς κακοθελῶς ἡμῖν μαχομένοις ἀπίστοις ἢ κακοπίστοις, μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νοθεσίαν παυσώμεθα· πρὸς δὲ τοὺς μαθεῖν βουλομένους τὴν ἀλήθειαν, τό καλὸν ποιοῦντες ἕως αἰῶνος μὴ ἐκκακῶμεν· πλὴν κατὰ τὸν στηριγμὸν τῆς καρδίας ἡμῶν ἀμφοτέρους χρῆσώμεθα» (Λόγος ΚΣΤ' β § ια). Εἶναι φανερόν ὅτι καὶ ἐν προκειμένῳ δὲν ἐρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ὁ ἀποστολικὸς λόγος καθ' ὃν τρόπον ἡρμήνευον οἱ Ἰουδαῖοι τὸν περὶ Σαββάτου νόμον, ἀλλὰ ἐν σχέσει πρὸς τὴν διάθεσιν τῶν συνομιλητῶν ἡμῶν καὶ πρὸς τὴν ἀντοχὴν ἡμῶν τῶν πιστῶν.

Ἀσφαλῶς, ὡς πρὸς τὴν καλὴν διάθεσιν τῶν συνομιλητῶν ἡμῶν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀντοχὴν ἡμῶν δύνανται νὰ ὑπάρξουν πολλαὶ ἐκτιμήσεις, διαφέρουσαι ὀλίγον ἢ πολὺ ἀλλήλων. Ἐπὶ πλέον καὶ ὡς πρὸς τί ἐννοεῖ ὁ Ἁγιος Πατήρ διὰ τοῦ «τό καλὸν ποιοῦντες» προφανῶς δύνανται νὰ ἐκφραστοῦν διάφοροι γινώμαι. Εἰς ἐκάστην ὁμως περίπτωσιν ὁ συνομιλῶν μετὰ τῶν ἀλλοδόξων ἔχει τὴν εὐθύνην τῆς ἐπιλογῆς μᾶς λύσεως καὶ μᾶς στάσεως, περὶ τῆς

* **Σχόλιο «Π»:** Ὁ Ἁγιος ὁμως δὲν ὀμιλεῖ ἐδῶ γιὰ συγχρωτισμὸν Ὁρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν στή Θεία Λατρεία. Δὲν ἀναφέρεται σὲ συμπροσευχές. Αὐτὰ ὅποσδήποτε τὰ καταδικάζει. Ἄλλο εἶναι τὸ νόημα τῶν λεγομένων τῆς «Κλίμακος»: Ἄν σὲ καλέσει σὸ σπῆτι τοῦ ἑνὸς αἰρετικοῦ, π.χ. γιὰ νὰ φᾶτε μαζὶ, καὶ βλέπεις ὅτι ἔχει καλὴν διάθεσιν καὶ ἐλπίζεις ὅτι κάτι ὠφέλιμο πνευματικὰ μπορεῖ νὰ προκύψει γι' αὐτόν — ἐλπίζεις δηλαδὴ ὅτι μπορεῖ νὰ ἀρνηθεῖ τὴν πλάνη στὴν ὁποία εὐρίσκεται καὶ νὰ ἔλθῃ σὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ — τότε πῆγαινε.

όποιας αποφασίζει πολλακίς υπό τήν πίεσιν τῶν ἐξελισσομένων καί μὴ ἀναμενόντων γεγόνωτων, εἰς τρόπον ὥστε νά εἶναι ἐνδεχόμενον νά ὑπῆρχε καί καλυτέρα στάσις, τῆς ὁποίας ὅμως αἱ συνθήκαι δέν ἐπέτρεψαν τήν ἐπιλογήν*. Συνεπῶς, ὑπό τό πνεῦμα αὐτό ἐάν ἐκτιμῶνται τά γεγονότα θά ἀποφεύγεται ὁ σκανδαλισμός τῶν πιστῶν, ὁ ὁποῖος πρέπει βεβαίως νά λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἀλλά δέν δύναται νά ἀποτελέσῃ τό κύριον καί πολλῶ μᾶλλον τό μοναδικόν κριτήριον τῆς ὀρθότητος ἢ τοῦ ἐνδεδειγμένου τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ κληρικοῦ, πολλῶ μᾶλλον ὅταν οἱ σκανδαλιζόμενοι κρῖνουν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐκ τῶν ὑστέρων καί ἐνίστε μετά περισσοῦ ζήλου.

Σχετικῶς πρὸς ὅσα ἐν τῷ γράμματι ὑμῶν χαρακτηρίζονται ὡς «λειτουργικαὶ συμπροσευχαί» ρητέον ὅτι ἡ ἀποψις ὑμῶν αὐτὴ εἶναι ἐκ τῶν πλέον αὐστηρῶν. Ἐπί παραδείγματι, δέν ὑπάρχει τρόπος νά ἐμποδισθῇ ὁ τυχόν πα-

ριστάμενος εἰς Ὁρθόδοξον ἐκκλησιαστικὴν ἀκολουθίαν Καρδινάλιος νά ὑψώσῃ τήν χεῖρα αὐτοῦ πρὸς εὐλογίαν, ἐάν αὐτοβούλως ἐνεργήσῃ. Δέν ἀπαγορεύεται δέ ἡ ὑπό Ὁρθοδόξου κληρικοῦ προσευχή καί εὐλογία ἐπὶ ἀλλοθρήσκων ὑπὲρ ὑγιείας καί σωτηρίας αὐτῶν, οὐδέ ἐκλαμβάνεται ἡ ὑπὲρ τῶν ἀλλοθρήσκων προσευχή τοῦ Ὁρθοδόξου κληρικοῦ ὡς συμπροσευχή μετ' αὐτῶν παρ' ὄλον ὅτι σὺδόλως ἀποκλείεται νά προσεύχεται καί ἀλλόθρησκος καθ' ὄν τρόπον ἔχει διδαχθῆ ἢ αἰσθάνεται.

Ἐπί δέ τούτοις, ἀπονέμοντες ὑμῖν δλόθυμον τήν πατρικὴν καί Πατριαρχικὴν ἡμῶν εὐλογίαν, ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς τήν χάριν καί τό ἄπειρον ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

βέ' Φεβρουαρίου ιζ'

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος
διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ Π.Σ.Ε.**

Τί εἶναι τό Π.Σ.Ε.

Τό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.) ιδρύθηκε τό 1948. Εἶναι ἓνας Ὁργανισμός στόν ὁποῖον μετέχουν 328 Προτεσταντικές Ὁμάδες ἀπό ὄλο τόν κόσμον καί 12 ἀπό τίς 14 αὐτοκέφαλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες (ἔχουν ἀποχωρήσει ἡ Ἐκκλησία Βουλγαρίας καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας). Οἱ Παπικοί δέν μετέχουν στό Π.Σ.Ε. Ἀποστέλλουν ὅμως παρατηρητές στίς ἐργασίες του.

Ἡ αἴρεση τοῦ Προτεσταντισμοῦ

Οἱ Προτεστάντες, ὡς γνωστόν, ἀπορρίπτουν τήν Ἱερά Παράδοση καί τίς Οἰκουμενικές Συνόδους. Δέν τιμοῦν τήν Παναγία καί

τούς Ἁγίους οὔτε τίς ἱερές εἰκόνες. Λένε ὅτι δέχονται μόνο τήν Ἁγία Γραφή. Τήν ἐρμηνεύουν ὅμως ὅπως νομίζει ὁ καθένας τους, γι' αὐτό καί ἡ πολυδιάσπασή τους σέ χιλιάδες ἀνά τόν κόσμον μικρές καί μεγάλες ὁμάδες. Μερικές ἀπό αὐτές δέν ἀποδέχονται οὔτε τό τριαδικό δόγμα!

Στόν Προτεσταντισμό ἀνήκουν καί οἱ Πεντηκοστιανοί, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι στίς συνάξεις τους γλωσσολαλοῦν μέ τή βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος!

Ἡ ἀποτυχία τοῦ Π.Σ.Ε.

Πέραν τῆς πλάνης τοῦ Προτεσταντισμοῦ, τό Π.Σ.Ε. στά 57 χρόνια τῆς ἱστορικῆς του δια-

* **Σχόλιο «Π»:** Φρονοῦμεν ὅτι δέν μπορεῖ νά ὀμιλεῖ κανεὶς γιά «πίεση τῶν γεγονότων» στήν περίπτωση τῶν συμπροσευχῶν στίς ὁποῖες ἐπιδίδονται οἱ οἰκουμενιστές. Οἱ συμπροσευχές ἐπιτελοῦνται δάσει προγράμματος πού ἔχει καταρτισθεῖ καί ἐγκριθεῖ ἐκ τῶν προτέρων!

** Τό παρὸν κείμενο τυπώθηκε καί κυκλοφόρησε σέ ξεχωριστό τετρασέλιδο φυλλάδιο λίγο πρὶν ἀπό τήν πραγματοποίησιν τοῦ συνεδρίου τοῦ Π.Σ.Ε.

δρομής απομακρύνεται συνεχώς και από τον αρχικό στόχο που τό ίδιο έθεσε. Ο στόχος αυτός ήταν ή επιδίωξη της ένότητας των χριστιανών.

Ήδη από τό 1991 ό νυν Άρχιεπίσκοπος Άθηνών κ. Χριστόδουλος διεπίστωνε ότι τό Π.Σ.Ε. έχει μετατραπεί σέ μία «λέσχη θρησκευομένων ανθρώπων και ομάδων, που μάλιστα δέν εΐναι απαραίτητο νά εΐναι μόνο Χριστιανοί»¹.

Ή άποτυχία του Π.Σ.Ε. διαπιστώνεται από τούς ίδιους τούς ύποστηρικτές του: «Έπειτα από αΐωνα όλόκληρο όρθόδοξης συμμετοχής στην Οΐκουμενική Κίνηση και μισό αΐωνα παρουσίας στό Π.Σ.Ε., τό χάσμα μεταξύ Όρθοδόξων και Προτεσταντών γίνεται μεγαλύτερο»².

Τό Π.Σ.Ε. δέν στοχεύει πλέον στην ένωση των Χριστιανών, αλλά στην επικράτηση της Πανθησκείας της Νέας Έποχής μέσω του διαθηρησκειακού συγκρητισμού, που θεωρεί όλες τις θρησκείες ισότιμους δρόμους και τρόπους για την σωτηρία των ανθρώπων.

«Παγανιστικές, άνιμιστικές και ειδωλολατρικές αντιλήψεις περί του Άγίου Πνεύματος» επικρατούν στό Π.Σ.Ε. διεπίστωνε επίσης ό Μακαριώτατος κ. Χριστόδουλος³. Ένώ οΐ Όρθόδοξοι εκπρόσωποι στην Ζ' Γενική Συνέλευση του Π.Σ.Ε. στην Καμπέρρα της Αυστραλίας παραδέχονται ότι υπάρχουν στό Π.Σ.Ε. «τάσεις ύποκαταστάσεως του Άγίου Πνεύματος από ένα "ΐδιωτικό" πνεύμα, από τό πνεύμα του κόσμου ή από άλλα πνεύματα», γι' αυτό και κάποιοι σύεδροι επικαλούνται «τά πνεύματα της γής, του άέρα, του νερού και των πλασμάτων της θάλασσας»⁴.

Σέ δήλωση τέλος του Π.Σ.Ε., στην Διαθηρησκειακή Διάσκεψη του Χόγκ-Κόγκ, άπροκάλυπτα όμολογείται ότι σέ όλες τις θρησκείες, πίσω από τά ποικίλα όνόματα, λατρεύεται ό ΐδιος Θεός, ό όποΐος «όμιλεί μέ διαφορετικούς τρόπους στις διάφορες παραδόσεις: ή Σεχινά στην Ίουδαΐκή παράδοση, τό "Άγιο Πνεύμα του Τριαδικού Θεού στους Χριστιανούς, τό "Ατμαν στους Ίνδουΐστες και τούς Σιχίτες, τό Ρουάχ στους Μουσουλμάνους»⁵.

Οΐ ήθικές παρεκτροπές του Π.Σ.Ε

Έκτός όμως από τις δογματικές έχουμε και

σοβαρές ήθικές παρεκτροπές του Π.Σ.Ε. Άρκεί νά αναφερθεί ότι μέσα στό Π.Σ.Ε «έγκρίθηκαν ήθικοί κανόνες που άντιστρατεύονται την Γραφή—ή όμοφυλοφιλία, ό λεσβιασμός, οΐ έκτρώσεις— και γενικά άνατράπηκε όλόκληρη ή χριστιανική βιβλική και παραδοσιακή ήθική»⁶.

Ή συμμετοχή των Όρθοδόξων στό Π.Σ.Ε.

Ή μέχρι σήμερα πορεία μας στό Π.Σ.Ε. φανερώνει ότι ή Όρθοδοξία

α) **Περιφρονείται** ταπεινωτικά από τον Προτεσταντισμό, άφου οΐ εκπρόσωποι μας εκεί άποτελούν στις ψηφοφορίες άσήμαντη μειοψηφία. Άλλά και αυτοΐ οΐ εκπρόσωποι των Όρθοδόξων Έκκλησιών επιλέγονται κατά κανόνα μεταξύ προσώπων που ύποδεικνύει τό ΐδιο τό Π.Σ.Ε.! Οΐ Όρθόδοξες αυτοκέφαλες Έκκλησίες και τά Πατριαρχεία έχουν ή κάθε μία ισόκυρη ψήφο στην Κεντρική Έπιτροπή του Π.Σ.Ε. μέ άσήμαντες αίρετικές ομάδες και όλιγάριθμους προτεσταντικούς συλλόγους, όπως π.χ. ό «Στρατός της Σωτηρίας», οΐ αντιπρόσωποι του όποΐου δηλώνουν συνήθως άποχή από συζητήσεις σχετικές μέ τό Ποτήριο της Ευχαριστίας, επειδή στις δικές τους συνάξεις τό έχουν καταργήσει, άφου εΐναι αντιαλκοολικοί!⁷

β) Τό κυριότερο όμως εΐναι ότι ή Όρθοδοξία μέ την ισότιμη συμμετοχή της στό Π.Σ.Ε. **άρνεΐται εν τη πράξει την εκκλησιολογική της αυτοσυνειδησία**, καθώς μέ ποικίλους τρόπους άναγνωρίζει τις έτερόδοξες όμολογίες ως νόμιμες εκφράσεις του Χριστιανισμού. Εΐναι άξιοσημείωτο ότι έτσι άκριδώς κατανοούν και οΐ προτεσταντικές ομάδες την παρουσία μας στό Π.Σ.Ε.

Τό επιχείρημα ότι μέ την συμμετοχή μας στά οΐκουμενιστικά συνέδρια δίνουμε μαρτυρία της Όρθοδόξου πίστεως δέν μπορεί νά σταθεί. Αυτό άποδεικνύεται από τά 57 χρόνια της συμμετοχής μας στό Π.Σ.Ε. Οΐ Προτεστάντες όχι μόνο μένουν άμετακίνητοι στις θέσεις των, αλλά και τό χάσμα Όρθοδόξων και Προτεσταντών γίνεται μεγαλύτερο.

Οΐ Προτεστάντες τά τελευταΐα χρόνια κατακύλησαν σέ άνατρεπτικές του Ευαγγελίου δοξασίες που μέχρι τώρα δέν εΐχαν, όπως π.χ.

χειροτονία γυναικῶν, γάμος ὁμοφυλοφίλων κ.ἄ.

Ἦ Οχι μόνον Ὁρθόδοξη μαρτυρία δέν δίδεται στά συνέδρια αὐτά, ἀλλά σταδιακῶς ἀλλοιώνεται καί τό φρόνημα τῶν Ὁρθοδόξων ἀπό τόν διαχριστιανικό καί διαθρησκειακό συγκρητισμό τοῦ Π.Σ.Ε.

Ἐτερόδοξοι πού ἀσπάστηκαν τήν Ὁρθοδοξία, ὁμολογοῦν ὅτι αὐτό ἔγινε ὄχι ἐξ αἰτίας τῶν οἰκουμενιστικῶν συνεδρίων ἀλλά παρά τά συνέδρια. Στήν μεταστροφή τους βοηθήθηκαν ἀπό ἁγιασμένους Γεροντάδες πού γνώρισαν ἤ ἀπό Πατερικά διδλία πού διάβασαν.

Τό Συνέδριο τοῦ Π.Σ.Ε στήν Ἀθήνα

Δυστυχῶς μετά τήν κερκόπορτα πού ἀνοιξε τόν Μάιο τοῦ 2001 μέ τήν ἔλευση τοῦ πάπα στήν Ἀθήνα, ἀνοίγει τώρα καί ἄλλη πύλη τοῦ Ὁρθόδοξου κάστρου, γιά νά μπουῖν οἱ αἰρετικοί.

Τόν Μάιο τοῦ 2005 τό «Διεθνές Συνέδριο Ἱεραποστολῆς καί Εὐαγγελισμοῦ» τοῦ Π.Σ.Ε. θά φιλοξενηθεῖ γιά πρώτη φορά σέ Ὁρθόδοξη χώρα, καί μάλιστα στήν Ἑλλάδα, μέ πρόσκληση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας. Τό συνέδριο, πού θά πραγματοποιηθεῖ ἀπό 9 μέχρι 16 Μαΐου στήν Ἀθήνα, ἔχει ὡς γενικό θέμα: «Ἐλθέ, Πνεῦμα Ἅγιο, θεράπευσε καί συμφιλίωσε».

Θά ἔλθουν 400 Προτεστάντες καί Πεντηκοστιανοί σύνεδροι καί 100 Μονοφυσίτες καί Ὁρθόδοξοι, ἐνῶ 100 ἐξ αὐτῶν θά εἶναι «σύμβουλοι» ἐγκατεσπαρμένοι στίς «Ὁμάδες ἐργα-

σίας», γιά νά ἀπομακρύνουν μέ κατάλληλους ψυχολογικούς χειρισμούς τίς ἀντιδράσεις καί διαφωνίες, ὅπου καί ὅταν ἐμφανίζονται, γιά νά ὀδηγηθοῦμε στήν νεοταξική σύγκλιση τῶν θρησκειῶν.

Δυστυχῶς τά κίνητρα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδοῦλου καί τῶν μελῶν τῆς Δ.Ι.Σ., πού συμφώνησαν γιά τήν ὀργάνωση τοῦ Συνεδρίου, χωρίς ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας, εἶναι ἐντελῶς κοσμικά. «Ἐνίσχυση τῆς μεταολυμπιακῆς θέσης τῆς Ἑλλάδος στόν κόσμο», ἀπόδειξη ὅτι «ἡ Ἐκκλησία ἔχει τήν ἱκανότητα νά συνεργάζεται ἁρμονικά μέ τίς ἑλληνικές Πολιτειακές ἀρχές» κ.ἄ.⁸ Φοβούμεθα ὅτι λόγοι προβολῆς, προσωπικές φιλοδοξίες καί ἰδιοτελεῖς στόχοι κρύβονται πίσω ἀπό τήν ἀπόφαση αὐτή, ἐνῶ ἐκεῖνοι πού τήν ἔλαβαν δείχνουν νά διακατέχονται ἀπό ἀνησυχία, ἀνασφάλεια, μειονεξία καί φόβο μήπως ἡ Ἐκκλησία μας χαρακτηρισεῖ ἐσωστρεφῆς καί φονταμενταλιστική. Γι' αὐτό καί προτίμησαν νά γίνουν ἀρεστοί στόν κόσμο.

Ὁ σκανδαλισμός τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι μέγας καί δικαιολογημένος.

Μποροῦμε νά φαντασθοῦμε τόν Μέγα Ἀθανάσιο νά συνεργάζεται μέ τόν Ἄρειο στήν Ἱεραποστολή; Μποροῦμε νά φαντασθοῦμε τόν ὑπέρμαχο τῆς Ὁρθοδοξίας νά συμπροσεύχεται μέ τόν αἰρεσιάρχη;

Δυστυχῶς τό ἐβδομαδιαῖο πρόγραμμα τοῦ συνεδρίου τοῦ Π.Σ.Ε. στήν Ἀθήνα προβλέπει καθημερινῶς συμπροσευχές, ἐνῶ ἤδη ἀπό μό-

Ἡ Παρακαταθήκη παρακαλεῖ γιά τή συνδρομή σας

Γιά τήν ἀποστολή τῆς συνδρομῆς σας (ἐσωτερικοῦ 10 εὐρώ, ἐξωτερικοῦ 30 εὐρώ καί Κύπρου 7 λίρες Κύπρου) μπορεῖτε νά χρησιμοποιήσετε τήν ἐνθετη ταχυπληρωμή, ἡ ὁποία ἔχει χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος ἀπό τίς ἄλλες ταχυδρομικές ἐπιταγές, ἢ νά καταθέσετε χρήματα σέ ἕναν ἀπό τούς δύο τραπεζικούς λογαριασμούς πού ἀναγράφονται κατωτέρω:

Ἐθνική Τράπεζα: 421/614374-15 καί Alpha Τράπεζα Πίστεως: 815-002101-039454.

Στήν τελευταία αὐτή περίπτωση τῆς καταθέσεως μέσω Τραπεζῆς, παρακαλοῦμε νά γράψετε ὀπωσδήποτε τό ὄνομά σας στό παραστατικό καταθέσεως πού συμπληρώνετε στήν Τράπεζα, ὥστε νά μποροῦμε νά τό πληροφορηθοῦμε καί νά σᾶς ἀποστείλουμε καί τήν σχετική ἀπόδειξη. Ἡ ἀπόδειξη συνδρομῆς ἢ δωρεᾶς μπορεῖ νά ἐπισυναφθεῖ στή φορολογική σας δήλωση, γιά νά ἐκπέσει τό ποσό αὐτό ἀπό τήν Ἐφορία.

νο του τό θέμα τοῦ συνεδρίου ἀποτελεῖ συμ-
προσευχή. Κατά τή διάρκεια τοῦ Συνεδρίου
θά πραγματοποιηθοῦν πέντε «θεραπευτικές
λατρευτικές συνάξεις», ἀνοιχτές γιά ὅλους
τούς συνέδρους· ἐκ τῶν ὁποίων ἡ κάθε μία θά
προέρχεται «ἀπό μία διαφορετική χριστιανική
παράδοση». Οἱ συνεχεῖς ἐπικλήσεις γιά «θερα-
πεία» καί «ἐνέργεια», οἱ «θεραπευτικές λα-
τρευτικές συνάξεις» καί ὁλος ὁ τρόπος λει-
τουργίας τοῦ Συνεδρίου ἀνατρέπουν τήν χρι-
στιανική ταυτότητα του, ἀφοῦ ἡ ὄρολογία
φαίνεται νά ταυτίζεται μέ αὐτή τῶν διαφόρων
σεκτῶν, παραθρησκευτικῶν ὁμάδων καί τῶν
νεο-πεντηκοστιανῶν.

Καί διερωτώμεθα: πῶς μποροῦν νά συμμε-
τέχουν Ὁρθόδοξοι σέ ἕνα τέτοιο Συνέδριο; Θά
τελέσουν καί Ὁρθόδοξοι ἱερωμένοι «θεραπευ-
τικές λειτουργίες» καί τί μορφή θά ἔχουν
αὐτές; Θά σχετίζονται μέ τίς «ἐνεργειακές θε-
ραπείες» τῆς Νέας Ἐποχῆς; Θά δεχθοῦν νά
«εὐλογηθοῦν» ἀπό γυναῖκες «ἐπισκόπους» καί
μάλιστα δεδηλωμένων ὁμοφυλοφιλικῶν προ-
τιμήσεων;

Μάλιστα τήν τελευταία ἡμέρα τοῦ συνεδρί-
ου (Κυριακή 15 Μαΐου 2005) οἱ Προτεστάντες
πάστορες, καί ἐνδεχομένως παπαδίνες καί ἐπι-
σκοπίνες, θά μεταβοῦν σέ ἐπιλεγμένες Ὁρθό-
δοξες ἐνορίες τῶν Ἀθηνῶν γιά νά μεταφέρουν
τά πορίσματα τοῦ Συνεδρίου τους καί ἴσως νά
συμπροσευχηθοῦν ἐκεῖ μέ τούς Ὁρθοδόξους
οἰκουμενιστές συναδέλφους των καί νά συνευ-
λογήσουν τούς Ὁρθοδόξους πιστούς!

Εἶναι δυνατόν ἀπό τή μία πλευρά νά διορ-
γανώνουν οἱ κατά τόπους Ἱερές Μητροπόλεις
συνέδρια γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν προβλη-
μάτων πού δημιουργεῖ ἡ δράση τῶν προτεστα-
ντικῶν καί πεντηκοστιανῶν ὁμάδων πού
ἔχουν κατακλύσει τήν Ἑλλάδα καί ἀπό τήν
ἄλλη πλευρά ἡ ἴδια αὐτή Διοικοῦσα Ἐκκλη-
σία νά καλεῖ τοῦς αἵρετικούς στήν Ἑλλάδα γιά
νά συζητήσουμε τρόπους κοινῆς ἱεραπο-
στολῆς καί γιά νά συμπροσευχηθοῦμε;

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν ἀρνεῖται τόν
διάλογο. Εἶναι πάντοτε ἔτοιμη νά πληροφορή-
σει κάθε ἐνδιαφερόμενο «περί τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπί-
δος» (Α΄ Πέτρου 3, 15). Ἄλλο ὅμως αὐτό καί
ἄλλο ὁ ἐγκλωδισμός μας σέ ἕνα χωρίς τέλος
«διάλογο» πού δέν ὑπηρετεῖ τήν ἀλήθεια,

ἀλλά τίς ἐπιδιώξεις τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Ἐξ
ἄλλου καθήκον ἀγάπης μᾶς ὑποχρεώνει νά
ποῦμε στούς πλανημένους ἀδελφούς μας τοῦ
Π.Σ.Ε. τήν ἀλήθεια, ὅτι δηλαδή δέν ἀποτελοῦν
ἐκκλησίες, ἀφοῦ ἀπεκόπησαν ἀπό τήν Μία,
Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία
τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως.

Οἱ Προτεστάντες μᾶς θέλουν στό Π.Σ.Ε. γιά
νά τούς νομιμοποιοῦμε μέ τήν παρουσία μας
ὡς «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν». Ἐάν
οἱ Ὁρθόδοξοι ἀποχωρήσουμε ἀπό τό Π.Σ.Ε.
δέν θά μπορεῖ πλέον νά ὀνομάζεται «Παγκό-
σμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», ἀλλά θά ἀπο-
μείνει ἕνα Παμπροτεσταντικό Συμβούλιο
Αἰρέσεων.

Ἡ πρόκληση τῆς παρουσίας τοῦ Π.Σ.Ε.
στήν Ἀθήνα γιά κοινή ἱεραποστολή καί συ-
μπροσευχές καθιστᾶ πλέον, περισσότερο ἀπό
κάθε ἄλλη φορά, ὄριμο τό αἶτημα γιά ἀποχώ-
ρηση ἀπό τό Παναιρετικό αὐτό Συμβούλιο.

Παραπομπές

1. Μητροπολίτου Δημητριάδος (νῦν Ἀρχιεπισκό-
που Ἀθηνῶν) κ. Χριστοδούλου, Παγκόσμιο
Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν ἢ Λέσχη Θρησκευομέ-
νων Ἀνθρώπων; Περιοδικό *Πειραιϊκή Ἐκκλη-
σία*, ἀριθμ. 4/Μάρτιος 1991, σελ. 58-59
2. Ἀνακινωθέν «Διορθοδόξου Συναντήσεως
Θεσσαλονίκης», 2-5-1998
3. Βλ. προαναφερθέν ἄρθρο του στό περιοδικό
Πειραιϊκή Ἐκκλησία, ἀριθμ. 4/Μάρτιος 1991
4. «Σκέψεις τῶν Ὁρθοδόξων Συνέδρων» Δήλωση
τῶν Ὁρθοδόξων καί μή Χαλκηδονίων Ὁρθοδό-
ξων στήν Ζ' Γενική Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε., στόν
Συλλογικό Τόμο «Ἡ Ζ' Γενική Συνέλευση τοῦ
Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», Καμπέ-
ρα, Φεβρουάριος 1991, ἐκδ. «Τέριτος», Κατερί-
νη 1992, σελ. 79
5. Περιοδικό *Ecumenical Press Service*, No
34/90.10.41: Multifaith Statement in Advance of
WCC 7th Assembly
6. Περιοδικό *Ἐκκλησία*, ἀριθμ. 13, Ἀθήναι 1994,
σελ. 501α
7. Χρήστου Γιανναρά, Ἀλήθεια καί Ἐνότητα τῆς
Ἐκκλησίας, Ἀθήνα 1997, σελ. 200
8. Δελτίο Τύπου Ἱεραῶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος, 17-1-2005

ΔΙΩΚΕΤΑΙ Ο π. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ

Οπως γράφουμε και στο άρθρο της Συντακτικής Επιτροπής, ο Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος — συννευδοκούντος και του Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου— διώκουν τόν π. Θεόδωρο Ζήση, γνωστό στήν Οἰκουμενική Ὁρθοδοξία γιά τήν προσφορά του στήν Ἐκκλησία καί τή Θεολογία.

Παραθέτουμε κατωτέρω τά δύο σχετικά ἔγγραφα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καί τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης. Στή συνέχεια παραθέτουμε κείμενο συμπαράστασης πρὸς τόν π. Θεόδωρο Ζήση, τό ὁποῖο κυκλοφορεῖ καί ὑπογράφεται σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα.

Τό ἔγγραφο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς:

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἁγ. Φιλοθέης 19-21, 10556 Ἀθήναι

Τηλ. 3352300, 3248731-4

Ἀριθμ. Πρωτ. ΕΞ. 3173/2005

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6ῃ Ἰουνίου 2005

Πρὸς

Τόν Πρωτοπρεσβύτερον

π. Θεόδωρον Ζήσην,

Εἰς Θεσσαλονίκην,

Ἐν συνεχείᾳ τῶν ἀποδιδομένων σοι κατηγοριῶν ἐπί: α) ἐξυθρίσει καί συκοφαντικῇ δυσφημίσει Ἡμῶν, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος Χριστοδούλου, Προέδρου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, β) καταφρονήσει Ἡμῶν ὡς Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γ) παροτρύνσει καί ὑποκινήσει τῆς Ἱεραρχίας καί τοῦ πληρώματος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εἰς στρηνιασμόν καί ἐχθροπάθειαν πρὸς Ἡμᾶς ὡς Πρόεδρον τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καί πρὸς σύμπηξιν καθ' Ἡμῶν φατρίας καί τυρείας ἐπὶ σκοπῷ ἐκπτώσεως Ἡμῶν, δ) ἀποπείρα διασαλεύσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καί εἰρήνης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, καί ε) δεινοτάτω σκανδαλισμῷ τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν, αἵτινες σπουδαίως κολάζονται ὑπὸ τῶν Ἱερῶν

Κανόνων διὰ τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς Ἱερωσύνης ὑπουργήματος, δι' ἃς διετάχθη ἤδη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3152/26-5-2005 Ἡμετέρου ἔγγραφου ἢ διενέργεια κατὰ σοῦ τακτικῶν ἀνακρίσεων, αἵτινες καί διεξάγονται, καί ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τό ἄρθρον 102 τοῦ Ν. 5383/1932 (ΦΕΚ Α' 110/31-3/11-4/1932) «περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας», **ἀπαγορεύομέν** σοι προσωρινῶς, μέχρις ἐκδόσεως ἀποφάσεως Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, τήν τέλεσιν πάσης Ἱεροπραξίας, ἄνευ στερήσεως τῶν ἀποδοχῶν.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ὁ Ἀθηνῶν Χριστόδουλος

(ὑπογραφή)

Κοινοποιήσις:

– Παναγιώτατον Οἰκουμενικόν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαῖον, εἰς Κωνσταντινούπολιν

– Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμον, εἰς Θεσσαλονίκην

– Φάκελλον ὀρισθέντος Ἀνακριτοῦ

Τό ἔγγραφο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης:

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Βογιατικοῦ 7 – 54622 Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-227667 καί τηλεομ. 2310-230722

Ἀριθμ. Πρωτ. 497

Ἐν Θεσσαλονίκη τῇ 11.6.2005

Πρὸς τόν

Αἰδεσιμολογιώτατον Πρωτοπρεσβύτερον

π. Θεόδωρον Ζήσην

Ἐνταῦθα

Βάσει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 3173/06.06.2005 Ἐγγραφου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, τό ὁποῖον ἀπεστάλη εἰς ὑμᾶς καί διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνεκοινώθη ὑμῖν ἢ ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου ἀπόφασις ὅπως ἀπαγορεύση εἰς ὑμᾶς προσωρινῶς καί μέχρις ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀρμοδίου Ἐκκλησιαστικοῦ

Δικαστηρίου τήν τέλεσιν πάσης Ἱεροπραξίας διά διαπραχθέντα κανονικά παραπτώματα, γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι προσωρινῶς δέν δύνασθε νά ἱεουργήτε εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου ὡς καί εἰς οἰονδήποτε ἄλλον Ἱερόν

Ναόν.

Εὐχέτης
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ὁ Θεσσαλονίκης Ἀνθιμος

ΚΕΙΜΕΝΟ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΣ ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟ-ΚΑΘΗΓΗΤΗ π. ΘΕΟΔΩΡΟ ΖΗΣΗ*

Ο ἰ ὑπογράφοντες ὡς κατωτέρω, γνωρίζομε καλά τόν πρωτοπρεσβύτερο π. Θεόδωρο Ζήση, καθηγητή τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, καί δηλώνομε κατηγορηματικά ὅτι:

1. Ὁ π. Θεόδωρος Ζήσης εἶναι μία ἐκκλησιαστική καί ἀκαδημαϊκή προσωπικότητα πού τιμᾷ τήν Ἐκκλησία καί τήν Θεολογία σέ πανορθόδοξο ἐπίπεδο μέ τή ζωή καί τό ἔργο του.

2. Διαμαρτυρόμεθα ἔντονα γιά τή δίωξη πού ἐκίνησαν ἐναντίον του ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος καί ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθιμος μέ ἄδικες, ἀναληθεῖς καί συκοφαντικές κατηγορίες γιά σύσταση δήθεν φατρίας μέ σκοπό νά ἀνατρέψει τόν Ἀρχιεπίσκοπο(!)

3. Λυπούμεθα γιά τήν ἄδικη ποινή πού τοῦ ἐπεβλήθη νά μή λειτουργεῖ, χωρίς νά κληθεῖ σέ ἀπολογία(!)

4. Ἡ δίωξη αὐτή ἐκτός ἀπό ἄδικη εἶναι καί ἀντικανονική, διότι:

α. δέν στηρίζεται στούς ἱερούς κανόνες

β. ὁ π. Θεόδωρος Ζήσης, ὡς κληρικός, ἀνήκει στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί ὄχι στήν

Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

5. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος, ἀντί νά κινήσει τή διαδικασία τιμωρίας τῶν σκανδαλοποιῶν ἀρχιερέων καί ἱερέων, τῶν ὁποίων τά σκάνδαλα συνεκλόνησαν τοὺς τελευταίους μῆνες τό πανελλήνιο, παραπέμπει σέ ἐκκλησιαστικό δικαστήριο τόν π. Θεόδωρο Ζήση, ἐπειδή ἔγραψε καί μίλησε ἐναντίον τῶν παρεκλίσεων ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Παράδοση καί τῶν ἠθικῶν καί οικονομικῶν σκανδάλων, ἐκφράζοντας ὄχι μόνον τόν ἑαυτόν του ἀλλά καί τήν ἐκκλησιαστική συνείδηση καί τήν ἀγωνία ὄλων μας.

6. Ἡ δίωξη ἐναντίον τοῦ π. Θεοδώρου Ζήση ἀποτελεῖ προσπάθεια φιμώσεως τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου. Εἶναι πράξη αὐθαιρεσίας καί πνευματικοῦ ἐκφοβισμού.

7. Συμπαραστεκόμαστε στόν π. Θεόδωρο Ζήση καί στηρίζομε τοὺς ἀγῶνες του γιά τήν Ὁρθόδοξη πίστη καί ζωή.

8. Παρακαλοῦμε τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο καί τόν Παναγιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης νά σταματήσουν ἀμέσως τήν ἄδικη δίωξη ἐναντίον τοῦ καταξιωμένου στή συνείδηση τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος πρωτοπρεσβυτέρου-καθηγητοῦ π. Θεοδώρου Ζήση.

* Οἱ ἐπιθυμοῦντες νά συνυπογράψουν τό παρόν κείμενο συμπαραστάσεως μποροῦν νά τό γνωστοποιήσουν στή διεύθυνση: «Ἐταιρεία Ὁρθοδόξων Σπουδῶν» Τ.Θ. 1602 Τ.Κ. 54124 Θεσσαλονίκη Τηλ. 2310/99.66.60 Fax: 2310/99.66.63. Πρέπει νά ἀναφέρουν ὀνοματεπώνυμο, πατρώνυμο, τόπο κατοικίας καί τέλος νά θέτουν τήν ὑπογραφή τους. Σημειώτεον ὅτι Ψηφίσματα συμπαραστάσεως στόν π. Θεόδωρο Ζήση ἐξέδωκαν ἀπό τήν πρώτη κιόλας στιγμή τό Τμήμα Ποιμαντικῆς καί Κοινωνικῆς Θεολογίας Α.Π.Θ., ὁ Σύλλογος Φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ., ὁ Σύλλογος Μεταπτυχιακῶν Φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ., πολλοί ἄλλοι Σύλλογοι, φορεῖς καί μεμονωμένες προσωπικότητες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου.

ΕΚΚΛΗΣΗ
ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ ΑΝΥΠΟΨΙΑΣΤΟΙ
ΜΙΧΑΛΗ ΚΑΛΟΠΟΥΛΟ
του Ἱερομονάχου Λουκά Γρηγοριάτου

Ἀγαπητοί,

Μέ ἀφορμή τήν συνέντευξη πού ὁ κ. Μιχάλης Καλόπουλος ἔδωσε στήν ομάδα Gateway (στό Διαδίκτυο), καταθέτου- με μέ συντομία τίς σκέψεις μας, γιά νά σᾶς βοη- θήσουμε στήν κατανόησή της καί στήν ἀξιολό- γηση τοῦ ἔργου του.

1. Διαφημίζει τό βιβλίο του «Βιβλική Θρη- σκεία – Τό μεγάλο ψέμα», ἓνα βιβλίο γιά ἀνυ- ποψίαστους νεοέλληνες, ἀδύναμους νά μελε- τήσουν τήν Ἁγία Γραφή τῆς πίστεώς τους γιά νά καταλάβουν τό «μεγάλο ψέμα» τοῦ Μιχάλη Καλόπουλου, πού γίνεται πιό μεγάλο καθώς ἀνακυκλώνεται μέσα στήν ἱστορία. Εἶναι λί- γος ὁ χῶρος ἐδῶ γιά νά ποῦμε τό γιατί. Σίγου- ρα θά θυμᾶστε καί ἄλλους θεωρητικούς τῆς ἀθεΐας πού πέρασαν καί χάθηκαν. Ἡ ἀλαζο- νεία πάντως μέ τήν ὁποία μιλάει στό βιβλίο του, ὅτι δηλαδή λυπᾶται ἐκεῖνον τόν δύστυχο Χριστιανό πού θά τολμήσῃ νά ἀντιπαραθέσῃ λόγο στήν ἐπιχειρηματολογία του, δέν τιμᾶ τό ἔργο του. Θυμίζει τόν χριστιανοκατήγορο Κέλσο τόν Ἀθηναῖο, στόν ὁποῖο ἀπήντησε με- θοδικώτατα ὁ μέγας Ἀλεξανδρινός, ὁ Ὁριγέ- νης. Σᾶς θυμίζουμε τί λέγει εἰσαγωγικά στό Κατά Κέλσου ἔργο του: «Ὁ Σωτήρας καί Κύ- ριός μας Ἰησοῦς Χριστός συκοφαντούμενος σιωποῦσε καί κατηγορούμενος δέν ἀπαντοῦσε, διότι ἤξερε ὅτι ὅλη του ἡ ζωή καί τά ἔργα του πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ἦταν ἀνώτε- ρα ἀπό φωνή πού θά ἤλεγε τήν ψευδομαρτυ- ρία καί ἀπό λέξεις πού θά συνιστοῦσαν ἀπολο- γία πρὸς τίς κατηγορίες. Δέν καταλαβαίνω λοιπόν, φιλόθεε Ἀμβρόσιε, γιατί θέλησες νά

συντάξω ἀπολογία γιά ὅσες ψευδομαρτυρίες κατά τῶν Χριστιανῶν καί κατηγορίες κατά τῆς πίστεως τῶν ἐκκλησιῶν ἔγραψε ὁ Κέλσος, σάν νά μή εἶναι τά ἴδια τά πράγματα ἰσχυρός ἔλεγχος καί λόγος ἀνώτερος ἀπό κάθε συγγρα- φή πού νά ἐξαφανίζῃ τίς ψευδομαρτυρίες καί νά μή ἀφήνῃ τήν παραμικρή πιθανότητα στίς κατηγορίες νά σταθοῦν». Καί συμπληρώνει ἀμέσως στήν συνέχεια ὁ Ὁριγένης: «Ὁ Ἰη- σοῦς λοιπόν πάντοτε ψευδομαρτυρεῖται καί δέν ὑπάρχει καιρός πού οἱ ἄνθρωποι νά μή τόν κατηγοροῦν ἀπό κακία. Ὁ ἴδιος δέβαια καί τώρα σιωπᾶ γιά ὅλα αὐτά καί δέν ἀποκρίνεται μέ λόγια, ἀπολογεῖται ὅμως καί ἐλέγχει καί ἀνατρέπει τίς ψευδομαρτυρίες καί τίς κατηγο- ρίες μέ τήν ζωή τῶν γνησίων Του μαθητῶν (σ.σ. τῶν ἁγίων Του, θά λέγαμε σήμερα), ἡ ὁποία βροντοφωνάζει τά ἀντίθετα πρὸς αὐτές καί εἶναι ἀνώτερη ἀπό κάθε ψευδομαρτυρία»¹.

2. Ὑπερτιμώντας ὁ Μιχάλης Καλόπουλος τήν σημασία τῆς Μυθολογίας εἰς δάρος τῆς χριστιανικῆς Ἁγίας Γραφῆς ὑποστηρίζει στήν συνέντευξη: «ἡ ἑλληνική μυθολογία πού εἶναι ἀρχαιότερη, πληρέστερη καί αὐθεντικότερη καταλεηλατήθη ἀπό τοὺς συγγραφεῖς τῆς Βίβλου».

Κατ' ἀρχήν ἡ ἀπάντησή του εἶναι πολύ πρό- χειρη. Τό ἐρώτημα «ποιός ἀντέγραψε ποιόν» ἀψηχόλησε τοὺς ἀρχαίους κριτικούς² καί τοὺς Χριστιανούς ἱστορικούς³. Δέν θά δώσου- με τώρα συνολική ἀπάντηση. Θά κινήσουμε ὅμως τήν περιέργειά σας μέ τήν πληροφορία ὅτι ὁ Ὁρφέας, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Σόλων καί ὁ Πλάτων ἐπισκέφθηκαν τήν Αἴγυπτο καί ἄλλες

Ἡ Παρακαταθήκη στό Διαδίκτυο φιλοξενεῖται στόν Διαδικτυακό Τόπο
ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ
στή διεύθυνση
www.orthodoxnet.gr
Συνιστοῦμε ἐπίσης τήν ἐπίσκεψη στήν ἱστοσελίδα:
www.orthros.org

περιοχές και συμπεριέλαβαν πλείστα έξωελλαδικά στοιχεία στην θρησκεία, την φιλοσοφία ή τις συγγραφές τους. Ένδεικτικά θα παραθέσουμε ένα μικρό απόσπασμα: «Ο Όρφέας πήγε στην Αίγυπτο και έλαβε μέρος στην τελετή και κοινωνήσε τά Διονυσιακά μυστήρια. Έπειδή οί Κάδμειοι τόν αγαπούσαν και τόν τιμούσαν, τούς έκανε χάρη νά μεταθέση (στην Βοιωτία) τήν γένεσι του θεού (Διονύσου, μέ τόν γνωστό μύθο της Σεμέλης). Ο πολός λαός όμως είτε από άγνοια είτε γιατί ήθελε νά θεωρηται Έλληνας ό θεός (Διόνυσος), δέχθηκε ευχαρίστως τίς τελετές και τά μυστήρια»⁴. Οί άρχαιοι χριστιανοί ιστορικοί πάντως άντεπεξήλθαν σέ ένα γόνιμο διάλογο για τό ζήτημα «ποιός άντέγραψε ποιόν» και έχουν ώριμες θέσεις. Άξίζει νά τίς έρευνήσετε.

Έπειτα, ή έλληνική Μυθολογία έχει δεχθή καταλυτική κριτική από τούς ίδιους τούς άρχαιους φιλοσόφους και τούς τραγικούς⁵. Οί φιλόσοφοι τήν απέρριψαν ή τήν εξιδανίκευσαν, οί τραγικοί τήν είρωνεύθηκαν, άναδεικνύοντας τήν ένδόμυχη προσδοκία της μονοθεΐας και του άληθινού Λυτρωτή. Σας θυμίζουμε τί γράφει ό Ξενοφάνης ό Κολοφώνιος: «Είς Θεός, έν τε θεοίσι και άνθρώποισι μέγιστος, ούτε δέμας θνητοίσι όμοιος ούτε νόημα». Ο ίδιος πάλι για τήν μυθολογία τών ποιητών: «πάντα θεοίς άνέθηκαν Όμηρός θ' Ησιόδός τε, όσα παρ' άνθρώποισιν όνειδεα και ψόγος έστιν, ... ως πλείστ' έφθέγγξαντο θεών άθεμίστια έργα, κλέπτειν, μοιχεύειν τε και άλλήλους άπατεύειν». Παρόμοια γράφουν οί τραγικοί, ό Πλάτων, ό Άριστοτέλης κ.ά. Ο Πλούταρχος μνημονεύει μέ ιδιαίτερη σοβαρότητα τήν πλήρη διαφωνία τών φιλοσόφων προς τούς ποιητάς, όσον άφορᾷ τήν άξία της Μυθολογίας⁶.

Και τέλος, πρέπει νά γνωρίζετε ότι για μάς τούς Χριστιανούς ή Βίβλος δέν είναι ή έβραϊκή μυθολογία. Είναι λόγος για τόν άληθινό Θεό πού δημιούργησε τόν κόσμο και έγινε άνθρωπος για νά τόν σώση. Ταυτόχρονα είναι λόγος για τόν τρόπο πού αποκτούμε τήν αυθεντική γνώση του Θεού, τήν κοινωνία μαζί Του. Ο όρθολογισμός του Μιχάλη Καλόπουλου, πού συχνά πυκνά εκτρέπεται σέ άνορθολογισμό, δέν είναι ή μέθοδος πού έξασφαλίζει τήν κατανόηση της Βίβλου. Έρευνᾷ και τήν έρμηνεύει μέ έσκοτισμένο μυαλό (χωρίς φωτισμό

του Άγίου Πνεύματος), όπως οί προτεστάντες και οί ίεχωδίτες. Τήν παραπλανητική αυτή μέθοδο άκολούθησαν και άλλοι πριν από αυτόν. Έσείς θα αναζητήσετε τήν αυθεντική μέθοδο, της καθάρσεως του νοού και της καρδιάς, πού διασώζει ή Όρθόδοξη Έκκλησία;

3. Οί νεοέλληνες άγνοούν, ύποστηρίζει ό κ. Καλόπουλος, τήν έλληνική Μυθολογία. Οί Έλληνες όμως, άντιπαρατηρούμε, πού απέρριψαν τήν άρχαία έλληνική θρησκεία μέ πολλή επίγνωση και πολύ μαρτυρικό αίμα, τήν έγνωρίζαν πάρα πολύ καλά. Τά Έλληνόπουλα προηγούμενων εποχών διδάσκονταν τήν έλληνική Μυθολογία στο πλαίσιο μιας ευρύτερης παιδείας πού περιελάμβανε επίσης τά έπη, τίς τραγωδίες, τήν ιστορία, τήν φιλοσοφία, τήν ποίηση και τήν τέχνη και όλη τήν άρχαία έντική μας κληρονομιά. Οί δάσκαλοί τους όμως ήξεραν νά ζυγίζουν τήν ήθική ποιότητα τών μύθων και νά απορρίπτουν τήν θρησκεία τών ψευδοθεών. Έφήρμοζαν τήν τακτική του Μεγάλου Βασιλείου: οί μαθητές τους νά έρανίζονται όσα όμιλούν περι άρετής, «όπως άν έξ έλληνικών ώφελοίντο λόγων». Γιατί σίγουρα οί μύθοι πού περιγράφουν τίς άνηθικότητες τών ψευδοθεών του Όλύμπου (π.χ. παιδεραστία του Διός – ύπόθεσις Γανυμήδους, μοιχεία της Ήρας) δέν έχουν τήν ίδια ήθική ή διδακτική άξία μέ άλλες διηγήσεις τών ποιητών ή τών τραγικών και τών φιλοσόφων πού έξαίρουν τήν φιλοπατρία, τήν φιλοξενία, τήν φιλανδρία, τήν σωφροσύνη, τήν ευορκία, τήν άρετή γενικά.

4. Παραθέτει ό κ. Καλόπουλος άποσπάσματα από τά Έρμητικά κείμενα, για νά άποδείξει ότι τά δόγματα της Βίβλου είναι κλεμμένα από άλλου. Έχει λάθος. Τά κείμενα πού άποδίδονται στον Έρμη τόν Τρισμέγιστο έχουν γραφή από νεοπλατωνικούς φιλοσόφους μεταξύ 1ου και 3ου αιώνας μ.Χ. Η θεολογία τους είναι προφανές δάνειο από τήν διδασκαλία τών Γνωστικών, προσαρμοσμένο μάλιστα στην νεοπλατωνική αντίληψη περί Θεού, τριαδικότητος του θείου Όντος, δημιουργίας του κόσμου και πώσεως του άνθρώπου, ώστε νά διασωθή ό,τι ήταν δυνατόν από τήν καταρρέουσα ειδωλολατρική θρησκεία.

5. Κυριευμένος από ύστερία κατά του ίερατείου, πού δήθεν άσυδοτεί εις βάρος μας ύπο

σχόμενο «μεταθανάτια δώρα», ὁ Μιχάλης Καλόπουλος γράφει: «σήμερα, χωρίς δεύτερη σκέψη, μέ ἀντάλλαγμα τά ὑποθετικά μεταθανάτια δώρα τῶν θρησκείων, καταθέτουμε μαζικά τήν ὑποστήριξή μας, στά χέρια τῶν πλέον ἀδίστακτων κερδοσκοπικῶν ἱερατείων, καί εἶναι ἀκριβῶς αὐτή ἡ δική μας ἀπερίσκεπτη θεοσέβεια πού γιγαντώνει τήν πανανθρώπινη ἀσυδοσία καί τελικά προάγει τήν πιό σκληρή ἀθεΐα στό ὄνομα κάποιων δῆθεν θεῶν». Θυμίζουμε ὅμως ὅτι καί ἡ ἀρχαιοελληνική θρησκεία συντηροῦσε μυστήρια ἐλευσίεια, κρόνεια, φρυγικά, σαμοθράκεια, αἰγυπτιακά (Ἰσιδος καί Ὀσίριδος) καί ἄλλα πολλά λογιολογίας καί ὀλκῆς, γιά νά προσφέρουν «μεταθανάτια δώρα»: «τοῖσδε γάρ μόνοις [τοῖς τετελεσμένοις] ἐκεῖ ζῆν ἔστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά»⁷ καί «ὅς ἂν ἀμήνητος καί ἀτέλεστος εἰς Ἄιδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται, ὁ δέ κεκαθαρμένος τε καί τετελεσμένος, ἐκεῖσε ἀφικόμενος μετά θεῶν οἰκήσει»⁸.

Ἐκεῖνα λοιπόν τά μεταθανάτια δώρα ἦσαν πραγματικά, ἐνῶ τά χριστιανικά εἶναι ὑποθετικά; Ἄς ἀγγίξῃ λοιπόν ἡ ὑστερία του καί ἐκεῖνα τά δώρα καί ἄς γκρεμίσῃ ὀλάκερη τήν ἀρχαία θρησκεία ἢ ἄς παύσῃ νά ὑψώνῃ βέδηλη γλῶσσα κατά τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ πάντως τήν ἀναφορά του σέ «ἀδίστακτα κερδοσκοπικά ἱερατεία», εἶναι χρήσιμο νά τοῦ ὑπενθυμίσουμε κάποια «ἱερατεία» σύγχρονων θρησκείων πού γιά νά οὐκ ἔχουν τό χρηματιστήριο ἢ τό καζίνο καί ἀπομυζοῦν θεμιτά ἢ ἀθέμιτα τούς λαούς. Αὐτά πού τά βάζει ὁ κ. Καλόπουλος; Στά πιό φτωχικά καί εὐγενῆ; Τά «ἱερατεία» τῆς σύγχρονης ψευδωνύμου γνώσεως τῶν ἀστρολόγων, τῶν ἐσωτερικιστῶν, τῶν γκουρού, τῶν ἀποκρυφιστῶν, πού ὑπόσχονται «δώρα» στήν παρούσα καί ὄχι στήν μέλλουσα ζωή, πού τά τοποθετεῖ; Στούς ἀδιάφθορους; Καί τά ἑκατομμύρια τῶν «πιστῶν» πού τούς ἀκριδοπληρώνουν ἀπό τό ὑστέρημα τοῦ μόχθου τους, πού τούς κατατάσσει; Στούς ἐχέφρονες; Ἄς ἰδοῦμε νά γράψῃ λίγες ἀράδες καί γιά ὅλους αὐτούς!

Πάντως, ὅταν ἡ συνείδησή μας ταράσσεται καί κλυδωνίζεται ἀπό τήν σκανδαλολογία τῶν ἡμερῶν, δέν εἶναι λογικό νά ἀνάγουμε τό σκάνδαλο σέ δόγμα οὔτε νά ἀμφισβητοῦμε στό πρόσωπο αὐτῶν πού ἔπασαν, ἔστω καί χαμηλά,

τό ἦθος τῶν ἀξίων καί τήν τιμή Ἐκείνου πού ἐκπροσωποῦν.

Γιά νά μιλήσουμε ἐν τέλει ἐπί τῆς οὐσίας: Ἐνδιαφεροθήκατε ποτέ, ἔσεῖς, φίλοι ἀναζητητές τῆς ἀληθινῆς γνώσεως, νά μάθετε ποιό εἶναι τό νόημα τῆς ἱερωσύνης στά προχριστιανικά καί ἐξωχριστιανικά θρησκευτά καί γιατί τό ἀληθινό της νόημα βρῖσκεται στήν ἱερωσύνη πού ἀπορρέει ἀπό τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ; Ἐνδιαφεροθήκατε νά μάθετε γιά τόν ἐθνικό, κοινωνικό, μορφωτικό καί πνευματικό ρόλο τοῦ Ὁρθόδοξου κληρικοῦ, αὐτοῦ τοῦ ἥρωα στήν ἐθνική μας ζωὴ ἐπί δύο χιλιάδες χρόνια; Καλό θά ἦταν.

6. Γιά τά ἐδάφια τῆς Βίβλου πού ἐξαγγέλλουν τίς «ἐξουσιαστικές καί κατακτητικές τάσεις» τῶν Ἑβραίων, χρειάζεται προσοχή. Πολλή προσοχή. Ὁ Μιχάλης Καλόπουλος διαβάσει τά διβλικά αὐτά κείμενα μέ τά ἴδια μάτια πού τά διαβάζουν οἱ Σιωνιστές καί οἱ Ταλμουδιστές. Δέν εἶναι αὐτό οὔτε φρόνιμο οὔτε ἐλληνοπρεπές. Νά ὑποθέσει κανεῖς κάτι πονηρό, ὅτι μιὰ τέτοια ἀνάγνωση τῆς Βίβλου ἐξυπηρετεῖ τά σχέδια τῶν ἀντιχριστῶν πού βάλθηκαν νά ξεριζώσουν ἀπό τόν τόπο μας καθετί τό χριστιανικό; Ἐμεῖς πάντως οἱ Ἕλληνες Χριστιανοί διαβάζουμε αἰῶνες τώρα τά ἐδάφια αὐτά στίς ἐκκλησιές μας, ἐμεῖς οἱ μοναχοί τά διαβάζουμε κάθε μέρα στά Μοναστήρια μας, καί δέν βάλουμε ποτέ στόν νοῦ μας ὅτι λέγονται ἐναντίον μας. Μήπως δέν εἴμαστε Ἕλληνες ἢ μήπως εἴμαστε χαμηλῆς νοημοσύνης; Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὅλα αὐτά τά ἐδάφια τῆς Βίβλου ἔχουν τό πραγματικό τους νόημα, πού ὁ Μιχάλης Καλόπουλος δέν φαντάσθηκε ἢ σκοπίμως ἀπέκρυψε, ἀλλά εἶναι τόσο ἀπλό νά τό βρῆ κάποιος στά ἔργα τῶν Ἑλλήνων Πατέρων, ὅπως ὁ Μέγας Βασίλειος ἢ ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Οἱ καλοπροαίρετοι μποροῦν νά τό ἐπιχειρήσουν.

7. «Ὁ δρόμος πού πρέπει νά ἀκολουθήσει ὁ καθένας μας γιά νά βρεῖ τήν ἱστορική ἀλήθεια», κατά τόν Μιχάλη Καλόπουλο, εἶναι «... ἡ μεθοδική βάσανος τῆς ἀμφισβήτησης». Συνιστοῦμε τήν ρήτρα του σέ ὅλους σας. Μήν ἐμπιστευέσθε στά γραφόμενά του μέ τυφλή πίστη. Ἀμφισβητήστε τα πρῶτα, ἀποδείξτε τα μέ ὑπευθυνότητα καί μετά νά τά ἀποδεχθῆτε.

8. «Οἱ ἠλίθιοι ἐξουσιαστές τοῦ κόσμου, πού

καθημερινά ἀπειλοῦν μέ ἀφανισμό τόν πραγματικά θεϊκό αὐτόν πλανήτη» (ἐννοεῖ μᾶλλον ὁ Μιχ. Καλόπουλος αὐτούς πού πυροδοτοῦν τούς παγκοσμίους καί τούς σύγχρονους ἀποικιοκρατικούς πολέμους, πού ρίχνουν τά πυρηνικά, κ.λπ.), δεῖτε το προσεκτικά, δέν εἶναι φορεῖς τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ πνεύματος, πού εἶναι πνεῦμα σεβασμοῦ στόν ἄνθρωπο καί στήν δημιουργία γενικά καί καλλιεργεῖται αἰῶνες τώρα μέ τήν διδασκαλία καί τήν ζωή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλά φορεῖς τοῦ πνεύματος τῆς ὑπεροψίας, τῆς ἀλαζονείας, τῆς αὐτοθεώσεως πού γέννησαν οἱ ἄρνητές της (θρησκευτικοί καί πολιτικοί) σέ Ἀνατολή καί Δύση καί στήν Ἑλλάδα μας.

9. Καί κάτι τελευταῖο γιά τόν «Σύνδεσμο Ἀπομυθοποιητῶν Ἑλλάδος» καί ὅσους τούς ἐμπιστεύονται: Ἔργασθητε, φίλοι, ἐργασθητε γιά νά γκρεμίσετε ὁ,τι ἱερό καί ὄσιο ἔχουν στήν ψυχή τους οἱ συμπατριῶτες σας. Τό ἴδιο ἔκαναν καί στήν Σοβιετική Ἑνωση ἐπί 70 χρόνια στόν δικό τους λαό. Πολέμησαν τήν πίστη στόν Χριστό. Κατάφεραν ὁμως νά ἀναδείξουν ἑκατομμύρια μάρτυρες. Λέτε νά τό καταφέρετε καί σεις στήν χώρα μας; Πάντως, ἂν γκρεμίσετε σέ

κάποιες ψυχές τήν πίστη στόν ἀληθινό μας Θεό, τόν Ἰησοῦ Χριστό, σκεφθῆτε τί θά βάλετε στήν θέση της. Γιατί πολλοί στό παρελθόν ἔβαλαν πολλά ὑποκατάστατά της καί εἶναι περίεργο πού ἀκόμα ὑπάρχουν καί ἄλλα! Στήν περίπτωση ὁμως πού δημιουργήσετε ἀνθρώπους ἀπέλπιδες —γιατί ἡ ζωή δέν εἶναι μόνο γνώση, ἀλλά ἔχει πόνο καί θάνατο— ἀφήστε τους νά ἐπιστρέψουν στόν Χριστό. Τούς περιμένει μέ πολλή ἀγάπη! Κοντά Του, στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία Του, στούς Ἁγίους Του, δρῖσκουμε τήν ἐλπίδα καί τήν Ἀνάσταση.

Παραπομπές

1. Παράγρ. 1-2 (μετάφραση)
2. Βλ. Διογένη Λαέρτιου, Φιλοσόφων Βίοι, 1, 1-12
3. Βλ. Εὐσεβίου, Εὐαγγελική προπαρασκευή
4. Διοδώρου Σικελιώτου, Ἱστορική Βιβλιοθήκη 1, 23
5. Συνοπτική παρουσίασή της θά βρεῖτε στό μικρό τεῦχος «Νεοπαγανισμός», ἔκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας 2002, σσ. 16-20
6. Ἐρωτικός, 763CD
7. Σοφοκλῆς, Ἀποσπάσματα
8. Πλάτωνος, Φαίδων

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΤΟΜΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΩΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ τοῦ Δρος Γεωργίου Κρίππα, Συνταγματολόγου

Τήν 9ην Αὐγούστου 2004 ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. Φ. 420/76/81249 διαταγή τοῦ Ἑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Δι' αὐτῆς ἀπαλλάσσει ἀπό τήν στράτευση τούς αὐτοαποκαλουμένους «ἀντιρρησίας συνειδήσεως». Ὁ νέος Ἑπουργός Ἐθνικῆς Ἀμύνης εἶναι στρατιωτικός καί ἄρα τολμηρός (ὄχι ὅπως ὁ προηγούμενος πού δέν ἦταν στρατιωτικός καί ἄρα δέν ἀνεμένετο νά ἐπιδείξη τήν ἀνάλογο τόλμη). Εἰς τήν προκειμένην ἐπομένως περίπτωσιν ὁ νέος Ἑπουργός θά ἔπρεπε νά τολμήσῃ νά ἐπιλύσῃ τό πρόβλημα τῶν ἀντιρρησιῶν συνειδήσεως ὡς ἀπαιτεῖ ἡ δικαιοσύνη καί ὡς ἔχει ἀποφανθῆ ἐπί τοῦ προκειμέ-

νου. Ὑπενθυμίζουμε ἐπομένως, ὅτι:

α) Ἡ 86/87 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἡρακλείου δέχεται, ὅτι ἡ ἑλληνική νομοθεσία, ἡ ὁποία ἀπαλλάσσει τούς ἀντιρρησίας ἀπό τήν στράτευση, εἶναι ἀντισυνταγματική,

β) Τό Εὐρωπαϊκόν Δικαστήριον Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων δι' ἑπτὰ ἀποφάσεών του δέχεται, ὅτι:

1. Δέν ὑπάρχει, δέν ἀναγνωρίζεται καί δέν κατοχυροῦται ἀπό πουθενά ἀτομικόν δικαίωμα τῶν ἀντιρρησιῶν συνειδήσεως νά ἀπαλλαγῶν ἀπό τήν στράτευση.

2. Τά Εὐρωπαϊκά κράτη δικαιοῦνται νά μήν ἀναγνωρίσουν ἕνα τέτοιο δικαίωμα.

3. Τά Εὐρωπαϊκά κράτη δικαιούνται νά θεσπίσουν ποινάς διά τούς ἀρνούμενους νά ὑπερετήσουν ἔνοπλον θητείαν.

4. Ἡ τυχόν ἀναγνώρισις εἰς τούς ἀντιρρησίας συνειδήσεως δικαιώματος νά ἀπαλλαγῶν ἀπό τήν στρατεύσιν παραβιάζει τό ἀτομικόν δικαίωμα τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος, διότι εἰσάγει ἄνισον μεταχείρισιν μεταξύ τῶν στρατευομένων καί τῶν ἀρνούμενων νά στρατευθῶν. Εἰς τό ἑλληνικόν Σύνταγμα κατά τήν τροποποίησιν τοῦ 2001 περιελήφθη διάταξις περί ἀντιρρησιῶν συνειδήσεως **ὄχι ὅμως ὡς ἀτομικόν δικαίωμα**. Ἀπλῶς ὡς εὐχέρεια τοῦ κράτους νά θεσπίσῃ τήν ἀπαλλαγὴν τῶν ἀντιρρησιῶν συνειδήσεως ἀπό τήν στρατεύ-

σιν, **ἐφ' ὅσον** (τό ἑλληνικόν κράτος) **τό ἐπιθυμῇ**. Ἐάν δέν τό ἐπιθυμῇ, δέν ἔχει οὐδεμίαν τοιαύτην ὑποχρέωσιν. Ἴδού λοιπόν πῶς ἔχει τό ὅλον θέμα. Κατόπιν τούτου τίθεται τό ἐρώτημα: Ὁ νέος Ὑπουργός Ἐθνικῆς Ἀμύνης θά τολμήσῃ (καί μάλιστα ὡς στρατιωτικός) νά ξεκαθαρίσῃ τήν ὑπόθεσιν καί νά συμμορφωθῇ πρός τάς ἀποφάσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου; Θά ἀντιμετωπίσῃ τό θέμα ὑπευθύνως, ὡς ταιριάζει σέ κάθε ὀρθῶς σκεπτόμενον πολιτικόν καί σέ κάθε Ἕλληνα πού ἀγαπᾷ τήν πατρίδα του; Ἡ θά συγχωνευθῇ εἰς τήν χοάνην τοῦ κονφορμισμού καί τοῦ ὠχαδερφισμού τῆς ἐποχῆς μας καί θά ἀπαλλάσῃ ἀπό τήν στρατεύσιν ὅποιον δηλώνει ἀντιρρη-

«Παλαιότερα ἐδῶ στό Ἅγιον Ὄρος ἔβλεπε κανεῖς τό Γεροντικό ἐφαρμοσμένο»

Ελεγε (ὁ Γέρον Παΐσιος):

«Πρέπει νά συγκρίνωμε τούς ἑαυτούς μας μέ τούς Ἁγίους, γιά νά δοῦμε ἂν εἴμαστε στήν παράδοσή τους καί ὄχι μέ τούς διπλανούς μας καί νά βγαίνουμε ἐμεῖς πιό παραδοσιακοί. Π.χ. ἐσύ ἔχεις μουλάρι καί λές «εἶμαι πιό παραδοσιακός ἀπό αὐτόν πού ἔχει αὐτοκίνητο». Οἱ Ἅγιοι ὅμως ὄ,τι εἶχαν τό κουβαλοῦσαν στήν πλάτη τους καί ἔτσι καταπονοῦσαν καί τό σῶμα τους καί τό γύμναζαν στήν ἀρετή».

«Ἐχουμε χρέος», τόνιζε, «νά κρατήσουμε τήν παράδοση, τήν ἀπλότητα καί τήν ἀσκησι γιά νά βροῦν κάτι καί οἱ νεώτεροι πού θᾶρθουν».

Ἐβλεπε τήν ἀγιορείτικη παράδοση στήν ὁλότητά της. Δέν κήρυττε μονομερῶς τήν παράδοση κάποιου γέροντος, οὔτε ἔκανε δική του «σχολή», ἐπειδή δέν πίστευε ὅτι εἶναι ὁ μοναδικός κάτοχος καί ἐκφραστής, «ὁ Ἄτλας» τῆς ἀγιορείτικης παραδόσεως. Ἀφοῦ μαθήτευσε ἐπί δεκαετίες καί ὠφελήθηκε ἀπό πολλούς γέροντες, ὕστερα φυσιολογικά μιλοῦσε καί μετέφερε αὐτή τήν παράδοση καί σέ νεώτερους μοναχοῦς. Περιέγραφε ὡς ἐξῆς τήν ἀτμόσφαιρα πού ἐπικρατοῦσε στό Ἅγιον Ὄρος, ὅταν ἦρθε νά μονάσῃ: «Παλαιότερα ἐδῶ στό Ἅγιον Ὄρος ἔβλεπε κανεῖς τό Γεροντικό ἐφαρμοσμένο. Συναντοῦσε καί διά Χριστόν σαλοῦς, καί ἁγίους, καί ἀπλά γεροντάκια σέ μεγάλα μέτρα, καί πλανεμένους. Ἐνῶ σήμερα ἔχομε ἄλλη πλάνη, καί συναντᾷ κανεῖς μιά εὐρωπαϊκή εὐγένεια. Γνώρισα ἐκεῖνη τήν εὐλογημένη ἀτμόσφαιρα, γιατί, ἂν δέν τήν γνώριζα, θά πέθαινα μέ καημό. Αὐτό ὅμως μέ κάνει νά πονᾶω γιά τήν σημερινή κατάστασι, ὅταν κάνω σύγκρισι πῶς ἦταν παλαιά τά πράγματα. Τότε γινόταν παρακίνησι στό καλό, στόν ἀγῶνα, τώρα γίνεται παρακίνησι στά κοσμικά πράγματα. Πονᾶω, ὅταν βλέπω ἕνα νερόδραστο μοναχισμό καί μιά ψεύτικη εὐγένεια».

Ἱερομονάχου Ἰσαάκ,
Βίος Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἁγιορείτου, Ἅγιον Ὄρος 2004, σελ. 675-676
Ἐκδ. Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Προδρόμος»,
Μεταμόρφωσι Χαλκιδικῆς

σίας συνειδήσεως; Ἴδου τό μέγα ἐρώτημα. Ὡς γνωστόν κάθε πολιτικός σέ κάποια στιγμή τῆς καριέρας του καλεῖται νά ἀκολουθήσῃ τήν

φωνήν τῆς συνειδήσεώς του **καί ὄχι τήν φωνήν τῶν ἀντιρροησιῶν τῆς συνειδήσεως.**

ΜΝΗΜΗ ΑΛΩΣΕΩΣ 29 Μαΐου 1453

«Κι ἡ Δέσποινα ὡς τ' ἄκουσε...»*

Ο ὅλες οἱ μέρες τοῦ Θεοῦ καλές κι εὐλογημένες, σάν τήν ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς ἄλλη καμμιά δέν εἶναι, ἀπού σημαίνουν οἱ γι-ἐκκλησιές, τά μέγα μοναστήρια, σημαίνει κι ἡ Ἁγιά Σοφιά τό μέγα μοναστήρι, μέ τετρακόσια σήμαντρα, μέ δεκαοχτώ καμπάνες, μ' ἐξήντα πέντε ἀρχιερεῖς καί διάκους τετρακόσιους, ψαλτάδες εἰκοστέσσαρες, παπάδες ἐνενηντα, μ' ἑκατοδύο πνευματικούς μέ τό χαρτί στό χέρι. Ψάλλει ξερβά ὁ βασιλιάς, δεξιά ὁ πατριάρχης· ψάλλουνε τό Χερουδικό καί χαμηλώνουν τ' Ἁγία καί μιά φωνή ἀκούστηκε ἀπ' Ἀρχαγγέλου στόμα: «Πάψετε τό Χερουδικό κι ἄς χαμηλώσουν τ' Ἁγία καί δῶστε λόγο στή Φραγκιά, πώς τήν ἐπῆρε ὁ Τοῦρκος, νά ῥθοῦν, νά τήν ἀδειάσουνε, προῶμα νά μήν ἀφήσουν, νά πάρουν τήν Ἁγιά Σοφιά μέ τά χρυσά τση τέμπλα, νά πάρουν τό Βαγγέλιο, Τράπεζα τῶν Ἁγίω.» Κι ἡ Δέσποινα, ὡς τ' ἄκουσε, τ' ἀμμάθιαν τ'ς ἐδακρύσαν κι ὁ Μιχαήλ κι ὁ Γαβριήλ τήν ἐπαρηγορήσαν: «Σώπασ' ἀφέντρα καί κυρά καί μήν πολυδακρύξεις· πάλε μέ χρόνια μέ καιρούς πάλε δικά μας θᾶναι» (ἄλλη γραφή: πάλε δικά σου θᾶναι).

* Πρόκειται γιά τό γνωστό ριζίτικο τραγούδι τῆς Κρήτης (βλ. Α. Κριάρης, Πλήρης συλλογή κρητικῶν δημοδῶν ἀσμάτων, Ἐν Ἀθήναις 1920², σσ. 200-201)

ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

ΕΘΝΙΚΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΕΣ

Ευάγγελος Ζάππας*

του Ἀρ. Κουρτίδου

Εἰς ἓν μικρόν χωρίον τῆς Ἡπείρου, τό Λάμποδον, ἐγεννήθη τό 1800 ἀπό γονεῖς πτωχοῦς ἓνα ἀγοράκι, τό ὁποῖον ἐθάπτισαν Βαγγέλην. Τό παιδί ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐμεγάλωσεν. Ἦτο ἔξυπνον, ζωηρόν, φιλότιμον. Γράμματα δέν ἔμαθε πολλά, διότι τό μικρόν χωρίον μέ τάς ἑκατόν πενήκοντα οἰκίας του δέν εἶχε σχολεῖον. Ὅσα ἔμαθε, τά ἔμαθε μόνος του ἢ ἐρωτῶν τόν ἱερέα, ὁ ὁποῖος τά ἤξευρε καί αὐτός ὀλιγοστά.

Ἀλλά περισσότερον καί ἀπό τά γράμματα ἠγάπα ὁ Βαγγέλης τά ὄπλα. Ἀπό μικρός ἦτο καλός σκοπευτής. Δέν θά εἶχεν ὑπερβῆ τό δέκατον τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὅτε τόν ἐστρατολόγησεν ὁ Ἀλῆ-πασᾶς ὁ Τεπελενλῆς καί τόν ἔστειλε φρουρόν εἰς ἓν φρούριον πλησίον τῶν Ἰωαννίνων. Ἐκεῖ ἔμεινεν ὁ Βαγγέλης ἑπτὰ ἔτη. Ἐγένετο εἴκοσι χρόνων καί ἦτο πρῶτος εἰς τήν τόλμην καί τήν ἐξυπνάδα.

Τό 1820 ὁ Ἀλῆ-πασᾶς ἐπανεστάτησε κατά τοῦ Σουλτάνου. Οὗτος ἀπέστειλε στρατεύματα μέ ἀρχιστράτηγον τόν Πασόμπην μέ τήν διαταγήν νά καταπνίξῃ τήν ἐπανάστασιν, νά συλλάβῃ ζωντανόν τόν Ἀλῆν ἢ, ἂν φονευθῆ, νά τοῦ ἀποστείλῃ τήν κεφαλὴν του.

Τότε ὁ Πασόμπης ἐκάλεσεν ἕξ ὀνόματος τοῦ σουλτάνου τοὺς ἀνδρείους Σουλιώτας νά συμπολεμήσουν κατά τοῦ Ἀλῆ. Ἐξ αἰτίας τοῦ Ἀλῆ-πασᾶ ἔστεναζον οἱ ἄμοιροι εἰς τήν ξενιτειάν καί μέ λαχτάραν ἐκοίταζαν ἀπό τήν Κέρκυραν τά βουνά τῆς ἀγαπημένης πατρίδος των. Ὑπεσχέθη νά ἀποδώσῃ εἰς αὐτούς ἐλευθέραν τήν ἡρωϊκὴν των πατρίδα. Οἱ Σουλιῶται ἔτρεξαν προθύμως, ἠνώθησαν μέ τό στράτευμα τοῦ σουλτάνου, ἐπολέμησαν, ὅπως πάντοτε, ἡρωϊκά καί ἐκυρίευσαν ἀρκετάς πόλεις.

Ἀλλ' ὁ Πασόμπης δέν παρέδιδε τό ποθητόν Σούλι εἰς τοὺς ἀνδρείους Σουλιώτας, καί οἱ Σουλιῶται δυσαρεστημένοι ἐστρατοπέδευσαν χωριστά ἀπό τό σουλτανικόν στράτευμα. Τότε ὁ Ἀλῆς ἐσκέφθη νά ὠφεληθῆ ἀπό τήν δυσαρεσκίαν αὐτήν καί νά ἐλκύσῃ τοὺς Σουλιώτας μέ τό μέρος του. Ἐκάλεσε λοιπόν τόν ἀρχηγόν τῶν Σουλιωτῶν, τόν Μάρκον Μπότσαρη, εἰς τὰ Ἰωάννινα, εἰς τήν μικρὴν νῆσον τῆς λίμνης ὅπου εἶχε τήν κατοικίαν του. Ἡ συμφωνία ἐγένετο ἀμέσως.

Τήν 6ην Δεκεμβρίου 1820 μία φοβερά «μπαταριά», συμπτροκορότησις τριακοσίων σουλιώτικων ὄπλων, ἐδόνησε τόν ἀέρα. Ταυτοχρόνως μία δυνατὴ φωνὴ ἐβροντοφώνησε πρὸς τό σουλτανικόν στρατόπεδον.

— Ἐ! σεῖς! Ἀπό τώρα κι ἐδῶ ἔχομεν πόλεμον. Σᾶς τό λέγω ἐγώ, ὁ Μάρκος Μπότσαρης, διὰ νά μὴ μέ νομίσετε ἄπιστον.

Τήν συμπτροκορότησιν ἐκείνην τῶν ὄπλων καί τήν φωνὴν ἤκουσεν ὁ Βαγγέλης, ἔμαθεν ὅτι οἱ Σουλιῶται πολεμοῦν διὰ τήν ἐλευθέρωσιν τοῦ Ἀλῆ, ἀλλὰ πρό πάντων διὰ τήν ἀνάστασιν τοῦ Γένους καί φεύγει ἀπό τό φρούριον. Τρέχει πρὸς τόν Μπότσαρη, ὅστις τόν ἐδέχθη εἰς τό ὀνομαστόν σουλιώτικον σῶμα του.

Ὁ Βαγγέλης ἦτο τώρα ὠραῖος καί ὑψηλός νέος, μέ μύστακα λεπτὰ, ζωηροῦς ὀφθαλμούς, σῶμα εὐκαμπτον, εὐκίνητον καί χαριτωμένον. Ἀληθινὸς λεθένης. Τόσην ἔδειξεν ἀνδρείαν ἀμέσως, ὥστε ὁ Μπότσαρης τόν ἔκαμε πρωτοπαλλῆκαρόν του. Εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους, εἰς ὅλα τά τολμηρὰ ἐκείνα κατορθώματα τοῦ Μάρκου Μπότσαρη ὁ Βαγγέλης ἦτο τό δεξιὸν του χέρι.

* Ἀπό τό βιβλίον «Νεοελληνικά Ἀναγνώσματα» Α' Γυμνασίου, ἔκδ. «Ὁργανισμοῦ Ἐκδόσεως Διδακτικῶν Βιβλίων», Ἀθήναι 1956, σσ. 213-216

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ καπετάν Ζέρβας ἠτοιμάσθη νά ἐκστρατεύσῃ μέ διακόσια παλληκάρια εἰς τήν Ἡπειρον καί ὁ Βαγγέλης ἐζήτησεν ἀπό τόν ἀρχηγόν του τήν ἄδειαν νά ὑπάγῃ καί αὐτός. Καί ἐπῆγεν.

Τό Σούλι τώρα τό κατεῖχαν οἱ Σουλιῶται, ἀλλά πολυάριθμος ἐχθρικός στρατός τό ἐπολιόρκει ἀπ' ὅλα τά μέρη. Ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νά συννενοηθῇ ὁ Ζέρβας μέ τούς πολιορκουμένους διά νά ἐπιτεθοῦν ἐκ συμφώνου κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἐκείνοι ἀπό τούς θράχους τοῦ Σουλίου καί οἱ στρατιῶται τοῦ Ζέρβα ἀπό τήν κοιλάδα. Ἀλλά πῶς νά γίνῃ ἡ συνεννόησις; Ἐν τούτοις ἔπρεπε νά εἰδοποιηθοῦν οἱ Σουλιῶται.

— Παιδιά, λέγει ὁ καπετάν Ζέρβας, ποιός πάει στό Σούλι; Σιωπή ἐπεκράτησεν μερικάς στιγμάς· οὔτε ἀναπνοή δέν ἤκούετο. Ἐξαφνα ἐτινάχθη ἐπάνω ἓνα παλληκάρι.

— Ἐγώ πάω! εἶπε μέ ἀπόφασιν.

Ἦτο ὁ Βαγγέλης.

— Ἄν πάῃ ὁ Βαγγέλης, πηγαίνω καί ἐγώ μαζί του, λέγει ἄλλος ἀνδρεῖος.

Ὁ Βαγγέλης δέν ἦτο μόνον ἀτρόμητος, ἀλλά καί πολύ ἔξυπνος. Ἐγνώριζεν ὅτι οἱ πολιορκηταί εἶχον ραμαζάνι καί ὅτι μετά τήν δύσιν τοῦ ἡλίου, πεινασμένοι καί ἐξηντλημένοι, ἐρρίπτοντο ὅλοι εἰς τήν τροφήν μετά τήν νηστείαν τῆς ἡμέρας. Ἐκείνην τήν ὥραν ἐξέλεξεν ὁ Βαγγέλης διά τό τολμηρόν του σχέδιον.

Ἐπροχώρησεν μέ τόν σύντροφόν του χωρίς νά τόν ἐννοήσουν πλησίον τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, ἔπειτα ἐσκεπάσθη ὀλόκληρος μέ χόρτα καί φύλλα δένδρων, ἔπεσε κάτω καί συρόμενος μέ τήν κοιλίαν μέ τόν σύντροφόν του ὀπίσω του διέσχισε τό ἐχθρικόν στρατόπεδον. Οἱ ἐχθροί ἀνύποπτοι κατ' ἀρχάς δέν ἐνόησαν τίποτε. Ἀλλ' ὅταν εἶδον νά προχωροῦν τά ζωντανά ἐκεῖνα δένδρα, τά πράσινα φαντάσματα, ἐτινάχθησαν ἐπάνω φωνάζοντες:

— Σουλιῶται! Σουλιῶται! Καί ἤρχισαν νά πυροβολοῦν. Ἀλλ' οἱ δύο ἀνδρεῖοι εἶχον ἤδη ἀπομακρυνθῆ. Ἐξαφνα ἀνωρθώθησαν, ἐπέταξαν τά χόρτα καί τά φύλλα καί ταχεῖς ὡς ἀστραπή εἰσώρμησαν εἰς τό δάσος καί ἀπ' ἐκεῖ ἀνέβησαν εἰς τό φρούριον τῆς Κιάφας.

Φαντάζεσθε μέ ποῖον ἐνθουσιασμόν τούς ὑπεδέχθησαν οἱ πολιορκούμενοι!

Ὁ Βαγγέλης ἐξηκολούθησε νά ρίπτεται εἰς

τούς κινδύνους, ἕως ὅτου ἡ Ἑλλάς ἔγινεν ἐλευθέρα. Ἡ πατρίς ἐτίμησε τό ἡρωϊκόν τέκνον της, τόν ἀνύψωσεν εἰς τόν βαθμόν τοῦ ταξιάρχου καί τοῦ ἐχάρισε ἐθνικὰς γαίας.

Ἀλλ' ὁ Βαγγέλης ἤθελεν ἐνέργειαν, ζωήν, κίνησιν. Τώρα πού ἐπέρασεν ἡ λαχτάρα τῶν κινδύνων ἤθελε νά ἀφοσιωθῇ εἰς κάτι πολύ μέγαλον, τό ὁποῖον νά ἀπαιτῆ ὅλην τήν ἐνέργειαν τῆς ψυχῆς του.

Τό 1831 ἀφῆκε καί τόν βαθμόν καί τὰς ἐθνικὰς γαίας καί ἐπέστρεψεν εἰς τό χωρίον του, διά νά ἀποχαιρηθῆ τούς ἰδικούς του. Ἦσθάνθη τήν καρδίαν του νά αἱματώνη βλέπων τό χωρίον του σκλαβωμένον. Ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἶχαν ἀφήσει ἐλευθέραν ἀπό τά φυλακάς τήν γραῖαν μητέρα του. Ὁ Βαγγέλης ἐφίλησε μέ δάκρυα τό χέρι τῆς μητέρας του, ἐπῆρε τήν εὐχήν της, ἔκαμε τόν στραυρόν του καί ἔφυγεν εἰς τήν ξενιτείαν, εἰς τήν Βλαχίαν. Ἐφθασεν εἰς τό Βουκουρέστι.

Χρήματα δέν εἶχεν, ἀλλ' εἶχε μεγάλην πεποίθησιν εἰς τήν θεῖαν Πρόνοιαν καί εἰς τὰς ἰδικὰς του δυνάμεις. Ἀπεφάσισε νά ἐπιδοθῇ εἰς τήν γεωργίαν. Καί κατ' ἀρχάς ἐνοίκιασε τά κτήματα τῶν ἐκεῖ ἐλληνικῶν μοναστηρίων. Καί ἀφωσιώθη εἰς τήν καλλιέργειαν τῆς γῆς μέ σύστημα καί μέ μέθοδον. Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ θερισμοῦ κανέν κτήμα δέν εἶχε δώσει τόσον ἀφθονον καρπόν.

Τότε ἔφθασεν ἐκεῖ ὁ ἐξαδέλφος του Κωνσταντῖνος, ὅστις μέ τήν εὐφυΐαν καί τήν δραστηριότητά του ἔγινε πολύτιμος βοηθός τοῦ ἐξαδέλφου του.

Ὁ Βαγγέλης ἠγόρασεν ἐν τῷ μεταξύ πολλὰ μεγάλα κτήματα καί ἔγινεν ἑκατομμυριούχος.

Ἀλλά μέσα εἰς τόν πλοῦτον, εἰς τήν εὐτυχίαν, μέσα εἰς τήν ἡγεμονικὴν του ζωὴν δέν ἐλησμόνησε τήν πατρίδα. Ἡ ἀγάπη του ἦτο τώρα τόσον μεγάλη, ὅσον εἰς τήν νεότητά του. Τότε τῆς εἶχεν ἀφιερῶσει τήν ζωὴν του, τώρα ἦλθεν ἡ ὥρα νά τῆς ἀφιερῶσῃ τήν περιουσίαν του.

Ἡ Ἑλλάς δέν εἶχεν ἀκόμη συνέλθει ἐντελῶς ἀπό τήν ἐρήμωσιν τῆς μακρᾶς σκλαβιάς. Ὁ Βαγγέλης, ὅστις ἐγνώριζεν ἐξ ἰδίας πείρας τὰ ἀγαθὰ τῆς γεωργίας, ἀπεφάσισε νά τήν βοηθήσῃ. Ἐδωσεν ἀρκετόν ποσόν καί διοργανώθη τό 1859 ἡ πρώτη ἔκθεσις — τὰ «Ὀλύμπια», εἰς τήν ὁποίαν ἔλαβον μέρος χίλιοι περίπου

ἐκθέται ἐξ ὄλων τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος καί ἐξέθεσαν προϊόντα γεωργίας, κτηνοτροφίας καί βιομηχανίας.

Ὁ Βαγγέλης ἐνεθαρρύνθη ἀπό τήν ἐπιτυχίαν καί ἀπεφάσισε νά ἰδρύσῃ καί ὠραῖον μεγαλοπρεπές κτίριον διά τά «Ὀλύμπια», ὥρισε δέ νά γίνεται κατά τριετίαν ἐκθεσις ὄλων τῶν προϊόντων καί νά βραβεύωνται τά καλύτερα.

Τό 1865 ἀπέθανεν ὁ Βαγγέλης. Ὅταν ἠνοίχθη ἡ διαθήκη του, ὁ κόσμος ἐπληροφορήθη ὅτι ἐδώρησεν ὅλην τήν ἀκίνητον περιουσίαν του εἰς τό Ἕθνος. Δέν ἐλησμόνησεν ὅμως καί τό πτωχόν χωρίον του· ἐφρόντισε νά ἐπισκευα-

σθῆ ἡ ἐκκλησία καί νά κτισθῆ σχολεῖον.

Συμφώνως πρὸς τήν διαθήκην του τά ὄστα τοῦ Ζάππα μετεφέρθησαν ἐκ Βλαχίας καί ἐτάφησαν εἰς τήν αὐλήν τοῦ σχολείου τοῦ Λαμπόβου, ἡ δέ κεφαλή του εἰς ἓνα τοῖχον τοῦ Ζαππείου.

Κάθε ἐπισκέπτης τοῦ ὠραίου μεγάρου, ἀφοῦ περάσῃ τά μαρμάρινα προπύλαια καί προχωρήσῃ εἰς τήν ὠραίαν στρογγύλην στοάν, εἰς ἓνα τοῖχον δεξιὰ ἐπί ἐρυθρᾶς πλακῶς ἀναγινώσκει:

«ΕΝΤΑΥΘΑ ΚΕΙΤΑΙ Η ΚΕΦΑΛΗ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΖΑΠΠΑ»

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Πρεσβυτέρου Γεωργίου Σ. ΚΟΥΓΙΟΥΜ-ΤΖΟΓΛΟΥ, Μικρή συμβολή στή σύγχρονη Χριστιανική Ζωή, Ἐκδ. «Συναξάρι», Θεσσαλονίκη 2004, σσ. 176, σχῆμα 14Χ21

Πρόκειται γιά τό τέταρτο κατά σειρά βιβλίον πού μᾶς χαρίζει ἡ καλή ποιμαντική μέριμνα τοῦ π. Γεωργίου Κουγιουμτζόγλου.

Ὁ π. Γεώργιος ἀφοῦ ἐτεράτισε εὐδοκίμως τήν πορεία του στόν Στρατό ξηρᾶς καί ἀποστρατεύθηκε τό 1989 μέ τόν βαθμό τοῦ ταξιάρχου, χειροτονήθηκε τό 1990 καί ἔκτοτε διακονεῖ στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Γεωργίου στή Θεσσαλονίκη, ἀπέναντι ἀπό τή Ροτόντα. Ἐκεῖ λειτουργεῖ καί ἐξομολογεῖ.

Παραθέτουμε χαρακτηριστικό ἀπόσπασμα ἀπό τόν πρόλογο τοῦ βιβλίου πού ὑπογράφει ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνός:

Ὁ π. Γεώργιος, μέσα ἀπό τήν ἐμπειρία του στόν πνευματικό ἀγώνα καί τήν πολύ καλή γνώση τῆς ἀγιοπατερικῆς ποιμαντικῆς, ἐπιχειρεῖ ἐπιτυχῶς τήν προσέγγιση διαφόρων προβλημάτων τοῦ πνευματικοῦ βίου, προσφέροντας ἐνημέρωση, ὁδηγό καί στήριγμα. Δέν εἶναι, ὅμως μόνο ὁ πνευματικός λόγος του, πού εὐφραίνει τούς ὀφθαλμούς καί τήν καρδιά τοῦ ἀναγνώστου, ἀλλά καί ἡ γλώσσα του

ζωντανή καί ἄμεση ὡς καί ἡ συγγραφική του ἱκανότητα, ὅσο καί ἂν ἡ ταπεινοφροσύνη του τόν κάνει νά πιστεύει τό ἀντίθετο. Κρίνοντας τό βιβλίον καί μέ τήν ἀσθηρότητα τοῦ «ἀπαιτητικοῦ» Δασκάλου, τό βρῖσκω ὄχι μόνο ἐνδιαφέρον, ἀλλά καί σπουδαῖο καί χρήσιμο.

Κύριο χαρακτηριστικό τῆς ποιμαντικῆς του μεθόδου —διότι ὡς Ποιμένας λειτουργεῖ ὁ συγγραφέας καί σ' αὐτό τό βιβλίον— εἶναι ἡ πατερική «ἀσθηρότητα» ἐν ἀγάπῃ. Τόν ἐνδιαφέρει ἡ Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ καί αὐτό μόνο μέ τήν ἀκρίβεια καί καθαρότητα τοῦ παραδοσιακοῦ μας ποιμαντικοῦ λόγου μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ. Δέν προσφέρει μέσες καί ἀμφίβολες λύσεις, ἀλλά συνδύαζει καί αὐτός τήν ἀκρίβεια μέ τήν ποιμαντική οἰκονομία, τό «ἔλαιον» μέ τόν «οἶνον» τῆς παραβολῆς τοῦ Σαμαρείτου (Λουκ. 10, 34). Καί σ' αὐτά δέν πρωτοτυπεῖ, ἀλλά ἀποδεικνύεται παραδοσιακός, πού εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀρετή τοῦ Ὁρθοδόξου. Οἱ παραπομπές μάλιστα, ὅπου ἐνδείκνυνται, σέ βιβλία ἄλλων Πνευματικῶν, παλαιότερων καί νεωτέρων, δέν τεκμηριώνουν μόνο τίς δικές του σκέψεις καί προτάσεις, ἀλλά μαρτυροῦν καί τή συνέχεια τῆς ποιμαντικῆς παραδόσεώς μας, πού δέν ἐπιδιώκει τόν ἐντυπωσιασμό, ἀλλά τήν θεραπεία.

Ἰδιαίτερα προσελκύει ἡ πρωτοτυπία του, σέ κάθε παράγραφο νά παραθέτει κριτικές ἐρωτήσεις ὡς «αὐτοκριτική». Διεισδύει, ἔτσι, στήν ψυχή τοῦ ἀναγνώστου καί τόν ὁδηγεῖ σέ ἐποικοδομητικό αὐτοέλεγχο, πού ὁδηγεῖ στήν αὐτογνωσία καί μετάνοια.

Τό βιβλίο διαιρεῖται σέ ἑπτά κεφάλαια μέ τούς ἐξῆς τίτλους:

Κεφάλαιο Α': Χαρακτηριστικά γνωρίσμα-

τα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς

Κεφάλαιο Β': Ἀπαραίτητες προϋποθέσεις τῆς χριστιανικῆς ζωῆς

Κεφάλαιο Γ': Ἐμπόδια στήν ἐν Χριστῷ ζωή

Κεφάλαιο Δ': Ἀναπόφευκτες συνέπειες

Κεφάλαιο Ε': Βασικές πρακτικές ἀρετές

Κεφάλαιο Στ': Θέματα ἰδιαίτερης προσοχῆς

Κεφάλαιο Ζ': Ὁ σκοπός τῆς ζωῆς μας

Διατίθενται σέ DVD οἱ ἡμερίδες Ἀθηνῶν καί Θεσσαλονίκης γιά τό Π.Σ.Ε.

Τά ὀπτικοακουστικά ντοκουμέντα τῶν δύο Θεολογικῶν Ἡμερίδων πού πραγματοποιήθηκαν τόν Μάιο σέ Ἀθήνα καί Θεσσαλονίκη μέ θέμα: «Ἡ Ἱεραποστολή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» διατίθενται σέ μορφή DVD.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νά γράψουν στή διεύθυνση τῆς Παρακαταθήκης ἢ νά στείλουν Φάξ στό 2310/462.562 γιά νά τούς ἀποστείλουμε τό σύνολο τῶν DVD πού καλύπτουν τίς δύο ἡμερίδες ἢ ἐπιμέρους DVD πού τούς ἐνδιαφέρουν.

Ἀναφέρουμε ἀναλυτικά τά θέματα τῶν DVD.

Ἡμερίδα στό Πολεμικό Μουσεῖο (Ἀθήνα, 15 Μαΐου 2005)

1ο DVD: Κήρυξη ἐνάρξεως ἡμερίδος – Χαιρετισμοί – Εἰσηγήσεις κ. Ἀποστόλου Κατωπόδη καί πρωτοπρ. Κων. Στρατηγοπούλου

2ο DVD: Εἰσηγήσεις πρ. Πέτρου Χίρις

3ο DVD: Εἰσηγήσεις ἀρχιμ. Αὐγουστίνου Μύρου

4ο DVD: Εἰσηγήσεις κ. Σταύρου Μποζοβίτη καί καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Κορναράκη

5ο DVD: Συζήτηση – Πορίσματα ἡμερίδος

Ἡμερίδα στήν Αἴθουσα Τελετῶν τοῦ Α.Π.Θ. (Θεσσαλονίκη 26 Μαΐου 2005)

1ο DVD: Ἐναρξη – Χαιρετισμοί – Εἰσηγήσεις ἀρχιμ. Ἰωσήφ Ξηροποταμηνοῦ

2ο DVD: Εἰσηγήσεις πρ. Πέτρου Χίρις καί ἀρχιμ. Σαράντη Σαράντου

3ο DVD: Εἰσηγήσεις καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Κορναράκη καί ἀρχιμ. Αὐγουστίνου Μύρου

4ο DVD: Παρέμβαση καθηγητοῦ κ. Στέργιου Σάκκου – Εἰσηγήσεις κ. Σταύρου Μποζοβίτη – Λήξη ἡμερίδος

Ἡ **τιμή** ἐκάστου DVD εἶναι 4 εὐρώ (χωρίς τά ἔξοδα ἀποστολῆς)

Σημ. 1: Οἱ εἰσηγήσεις τῶν: καθηγητοῦ Ἰωάννου Κορναράκη, ἀρχιμ. Αὐγουστίνου Μύρου καί Σταύρου Μποζοβίτη εἶναι ἴδιες σέ Ἀθήνα καί Θεσσαλονίκη.

Ἀντιθέτως ὁ πρ. Πέτρος Χίρις ἀναπτύσσει ἄλλο θέμα στήν Ἀθήνα («Οἱ ἱεραποστολικές καταβολές τοῦ συγχρόνου Οἰκουμενισμοῦ») καί ἄλλο στή Θεσσαλονίκη («Ἡ συμμετοχή τῶν Ὁρθοδόξων στό συνέδριο τοῦ Π.Σ.Ε. στήν Ἀθήνα γιά τήν Ἱεραποστολή»).

Σημ. 2: Γιά νά δεῖ καί νά ἀκούσει κάποιος τό ὕλικό πού ὑπάρχει στά DVD, πρέπει νά διαθέτει DVD player ἢ ὑπολογιστή μέ ὁδηγό DVD.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

**Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος:
Ἐκκλησία καὶ παπισμός
ἓνα σῶμα μέ δύο πνεύμονες**

Παραθέτουμε τό θερμό εὐχετήριο τηλεγράφημα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου πρὸς τόν νέο πάπα, ἀπό τό ὁποῖο ἀποδεικνύεται γιά ἄλλη μιά φορά ἡ ἀντίληψη τοῦ κ. Χριστοδούλου γιά τό Βατικανό: Εἶναι τό ἓνα ἀπό τά δύο πνευμόνια τῆς Χριστιανοσύνης. Εἶναι Ἐκκλησία μέ ἱερωσύνη καί ἀποστολική διαδοχή (ἄρα καί ἔγκυρα μυστήρια).

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Πρὸς
Τόν Ἀγιώτατον
Πάπαν Ρώμης
Βενέδικτον Ιστ'
Εἰς Βατικανόν

Ἐπιτίμηται,

Πληροφορηθεῖς τό εὐτυχές γεγονός τῆς Ὑμετέρας ἀναρρήσεως ἐπὶ τοῦ Παπικοῦ Θρόνου, ἐξ ὀνόματος τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί ἐμοῦ προσωπικῶς ἐκφράζω τὴν μεγάλη χαρὰ καί τὴν εὐχαριστία μου πρὸς τόν Κύριο, χορηγὸ παντός ἀγαθοῦ, ὁ ὁποῖος ἐδώρισε εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης ἄνδρα πνεύματος σοφίας, συμφιλιώσεως καί εἰρήνης!

Ἐφθασε ἴσως τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, κατὰ τό ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, συνηγμένη ἀπὸ Ἀνατολή καί Δύση, θά δυναθεῖ νά ἀναπνεύσει ἐπιτέλους μετ' ἀμφοτέρων τῶν πνευμόνων τῆς.

«Oculi nostri in Diminum sperant!»

† ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν
καί πάσης Ἑλλάδος
(ὑπογραφή)

Ἐπίσκεψη τοῦ νέου πάπα στό Φανάρι

«Ὁ πάπας Βενέδικτος ο 16ος ἀποδέχθηκε προφορικὰ τὴν πρόσκληση πού τοῦ ἀπηύθυνε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολο-

μαῖος τόσο μέσω τοῦ Μητροπολίτη Γέροντα Ἐφέσου κ. Χρυσοστόμου ὁ ὁποῖος τὸν ἐκπροσώπησε στὴν ἐνθρόνιση τοῦ νέου Ποντίφικου ὅσο καί μέσω τοῦ Μητροπολίτη Περγάμου κ. Ἰωάννη πού τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἐκπροσώπησε τό Πατριαρχεῖο στὴν θρονική ἑορτὴ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἰδρυτῆ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης». (Ἐφημ. *Τὸ Βῆμα*, 6.7.2005, σελ. 14).

Ἡ ἐπίσκεψη —ἂν ὅλα πᾶνε καλά— θά πραγματοποιηθεῖ στίς 30 Νοεμβρίου 2005, κατὰ τὴν θρονική ἑορτὴ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

Ὅπως μεταδίδει τό «Μακεδονικὸ Πρακτορεῖο Εἰδήσεων» (5.7.2005) «ἀντικείμενο συζητήσεων τοῦ Πατριάρχου μέ τόν Πάπα θά εἶναι οἱ σχέσεις Τουρκίας–Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ἡ εὐρωπαϊκὴ προοπτικὴ τῆς Τουρκίας, ἡ παγκόσμια εἰρήνη καί ὁ διάλογος μεταξύ τῶν ἐκκλησιῶν».

Ἐπίσκεψη τοῦ νέου πάπα στό Ἰσραήλ

Ὅπως διαβάζουμε στὴν ἔφημ. *Ἀπόφαση* (7.7.2005, σελ. 18), «Ἡ μετάβαση τοῦ Πάπα Βενέδικτου 16ου στό Ἰσραήλ κατόπιν πρόσκλησης τοῦ Ἰσραηλινοῦ ἡγέτη Ἀριέλ Σαρὸν χαρακτηρίστηκε ἀπὸ τό Βατικανό «προτεραιότητα», καθὼς τὴν πρόσκληση τοῦ Ἰσραηλινοῦ πρωθυπουργοῦ νά ἐπισκεφτεῖ ἐπισήμως τὴ χώρα του διαδίδασε στὸν Προκαθήμενο τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ ἡ ὑπουργὸς Ἐπικοινωνίας Ντάλια Ἰτζίκ. Πρόκειται γιά τὴν πρώτη ὑψηλόβαθμη ἀξιωματοῦχο τοῦ ἑβραϊκοῦ κράτους, ἡ ὁποία ἐπισκέφθηκε τό Βατικανό ἅμα τῆ ἐκλογῆ τῆς τὸν περασμένο Ἀπρίλιο. Σέ ἀνακοίνωση τῆς Ἀγίας Ἐδρας ἐπισημαίνεται πὼς ὁ Πάπας ἔχει λάβει πολλές προσκλήσεις, ἀλλὰ “ἡ ἐπίσκεψη στό Ἰσραήλ εἶναι προτεραιότητα”, καθὼς ἡ τελευταία φορά πού ἐπισκέφθηκε Ποντίφικας τό Ἰσραήλ ἦταν ἐπὶ Πάπα Ἰωάννη Παύλου τοῦ Β' τὴν ἀνοιξὴ τοῦ 2000».

**Ἐποτυχία τῶν μεταφράσεων
ὁμολογεῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος**

Χαιρόμεθα, διότι ἕνα χρόνο σχεδόν μετά τήν εἰσαγωγή σέ λειτουργική χρήση τῶν μεταφράσεων τοῦ Εὐαγγελίου καί τοῦ Ἀποστόλου στή δημοτική γλῶσσα, (12 Σεπτεμβρίου 2004) σέ ἐνορίες τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος ἀπεφάσισε τήν ἀπόσυρση τοῦ προγράμματος αὐτοῦ, ὁμολογώντας οὐσιαστικά τήν ἀποτυχία του. (Ἀνακοίνωση 23.6.2005).

Εἶναι ἀξιοσημείωτον ὅτι τό αἰτιολογικό τῆς ἀποσύρσεως τοῦ μέτρου εἶναι ἐξ ἴσου ἐκκοσμιευμένο ὅπως καί τό σκεπτικό τῆς εἰσαγωγῆς του. Ἀναφέρει χαρακτηριστικά τό Ἀνακοινωθέν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς: «...ὁ σκοπός, γιά τόν ὁποῖο εἰσήχθη δοκιμαστικά τό πρόγραμμα —δηλαδή ἡ ὑποδοήθησι τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καί δὴ τῶν νέων στήν κατανόηση τῶν ἱερῶν κειμένων— δέν ἔχει ἐπιτευχθεῖ, καθὼς οἱ μὲν νέοι συνήθως δέν ἔχουν ἔλθει στήν Ἐκκλησία κατά τήν ὥρα τῶν Ἀναγνωσμάτων, οἱ δέ μεγαλύτεροι στήν ἡλικία δέν ἔχουν ἀνάγκη ἐρμηνείας αὐτῶν, ἀφοῦ οἱ περισσότεροι τά ἔχουν ἐπανειλημμένως ἀκούσει καί προσλάβει».

Ἡ εἰσαγωγή τοῦ μέτρου πέρυσι εἶχε προκαλέσει θύελλα ἀντιδράσεων ἐκ μέρους θεολόγων καί κληρικῶν ἀλλά καί τοῦ ἀπλοῦ πιστοῦ λαοῦ, χάριν τοῦ ὁποῖου —ὑποτίθεται— ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐλάμβανε τό μέτρο. Οἱ ἀντιδράσεις εἶχαν κάνει τόν κ. Χριστόδουλο νά χάσει τήν ψυχραιμία του. Εἶχε φθάσει μάλιστα στό σημεῖο νά χαρακτηρίσει «ταλιμπάν»(!) ὅσους ἀντετίθεντο στό μέτρο. Αὐτοὶ δέν ἦσαν λίγοι, ἀκόμη καί μέσα στους κόλπους τῆς Ἱεραρχίας, ὅπως π.χ. ὁ παραδελφός τοῦ κ. Χριστοδούλου Μητροπολίτης Καλαβρυτῶν καί Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιος καί ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθιμος.

Δωρητές ὀργάνων σώματος

Ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος (Δ.Ι.Σ.) στή συνεδρίασή της τῆς 1 Ἰουλίου 2005 ἀπεφάσισε νά δηλωθοῦν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί οἱ Συνοδικοί Ἀρχιερεῖς (δώδεκα τόν ἀριθμό) ὡς δωρητές ὀργάνων σώματος.

Στή σχετική ἀνακοίνωση ἀναφέρεται ὅτι θά γίνει σύσταση στους χριστιανούς νά γίνουν καί αὐτοὶ δωρητές ὀργάνων. Μάλιστα θά μοιρασθοῦν σέ ὅλες τίς ἐνορίες τῆς χώρας εἰδικά ἔντυπα τοῦ Ἑπουργείου Ὑγείας πρὸς συμπλήρωση. Στήν ἀνακοίνωση τῆς Δ.Ι.Σ. γίνεται λόγος γιά δωρεά τῶν ὀργάνων «μετά θάνατον». Ὅμως, μετά τήν παύση λειτουργίας τῆς καρδιάς τά περισσότερα ὄργανα εἶναι ἄχρηστα. Ἴδού τί λέγει ὁ καθηγητής κ. Πέτρος Ἀλιβιζᾶτος, διευθυντῆς τοῦ Α΄ Καρδιοχειρουργικοῦ Τμήματος καί τῆς Μονάδος Μεταμοσχεύσεων τοῦ Ὁνασείου Καρδιοχειρουργικοῦ Κέντρου: «Δέν ἀποτελεῖ μυστικό σέ ὄσους ἐργάζονται σέ Μονάδες Ἐντατικῆς Θεραπείας (Μ.Ε.Θ.) πού δέχονται τροχαῖα ἀτυχήματα, ὅτι ὑπάρχει διάχυτος ὁ φόβος τῶν συγγενῶν γιά ἰατρικό λάθος, ἐάν ὁ ἐγκεφαλικά νεκρός ἔχει πραγματικά πεθάνει, γι' αὐτό καί περιμένουν τήν ὀριστική ἐπιβεβαίωση πού εἶναι ἡ παύση τῆς καρδιάς. Πού, ὅμως, ἀποκλείει, ἐκ τῶν πραγμάτων, τή δωρεά ὀργάνων λόγω ἰσχαιμίας καί λοιμώξεων». (Ἐφημ. *Καθημερινή*, 19.6.2005).

Ἡ ἴδια ἡ ἐπιτροπή τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ, ἡ ὁποία εἰσήγαγε τόν ὄρο τοῦ «ἐγκεφαλικοῦ θανάτου» τό ἔτος 1968, ἀλλά καί κορυφαῖοι ἐπιστήμονες, ὑποστηρικτές (ὅπως ὁ καθηγητής τῆς Νευρολογίας Bernat) καί πολέμοι τοῦ «ἐγκεφαλικοῦ θανάτου» (Shewmon, Taylor καί Truog, καθηγητές τῆς Παιδιατρικῆς Νευρολογίας, τῆς Νευρολογίας καί τῆς Παιδιατρικῆς Ἀναισθησιολογίας ἀντιστοίχως) ὁμολογοῦν ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ «ἐγκεφαλικοῦ θανάτου» εἰσήχθη γιά τή διευκόλυνση τῶν ἰατρῶν νά διακόπτουν τήν ἰατρική ὑποστήριξη αὐτῶν τῶν ἀσθενῶν στίς Μονάδες Ἐντατικῆς Θεραπείας, ἀλλά καί γιά τή διευκόλυνση τῆς λήψεως ζωτικῶν ὀργάνων ἀπό τοὺς ἀσθενεῖς αὐτοὺς γιά μεταμόσχευση.

Μέ ἀπλᾶ λόγια: βάφτισαν τόν «ἐγκεφαλικό θάνατο» ὡς ὀριστικό θάνατο, ἐνῶ δέν εἶναι, καθόσον εἶναι γνωστό ὅτι στους «ἐγκεφαλικά νεκρούς» ἀσθενεῖς παρατηροῦνται διάφορες κινήσεις, ἀλλά καί ἐξακολουθοῦν νά ἐπιτελοῦνται οἱ περισσότερες λειτουργίες τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ὅπως εἶναι γνωστόν, ἡ Ὁρθόδοξος Θεο-

λογία αποδέχεται μόνον έναν όρισμό του θανάτου: τή διαία λύση τής συμφυίας ψυχής-σώματος. Όταν όμως λυθεί αυτή ή συμφυία, δέν είναι δυνατόν τό σώμα νά έμφανίζει όποιαδήποτε εκδήλωση ζωής, όπως αυτές πού παρατηρούνται στους «έγκεφαλικά νεκρούς» άσθενείς, διότι αυτές προϋποθέτουν τήν ύπαρξη (στό σώμα) τής ζωοποιούσης τουτο λογικής ψυχής.

Επομένως ή λήψη τών ζωτικών όργάνων γίνεται έν ζωή (ένω ακόμη ή καρδιά λειτουργεί).

Μήπως είναι καλύτερα ή Δ.Ι.Σ. νά περιμένει μέχρι νά ξεκαθαρίσουν τά πράγματα στό ευαίσθητο αυτό ίατρικό θέμα;

**Ευάγγελος Βενιζέλος:
Κατεδάστε τίς εικόνες
άπό τά δικαστήρια και τά σχολεία!**

Άλλιως έμφανιζόταν μέχρι τώρα ό βουλευτής Θεσσαλονίκης και πρώην ύπουργός Ευάγγελος Βενιζέλος. Στην κρίση τών ταυτοτήτων (2000) παρουσιαζόταν ως μεσολαβητής μεταξύ του σκληρού και άντικλησιαστικού ΠΑ.ΣΟ.Κ. (Σταθόπουλος κ.ά.) και τής Διοικούσης Έκκλησίας. Φίλος του Πατριάρχου, του Άρχιεπισκόπου και πολλών Μητροπολιτών και εκκλησιαστικών παραγόντων. Και ξαφνικά, όπως διαβάζουμε στή έφημερίδα *Έλευθεροτυπία* (16.6.2005), προτείνει τό κατέδασμα τών εικόνων άπό σχολεία και δικαστήρια!

Μιλώντας σέ εκδήλωση τής «Έλληνικής Ένωσης για τά ανθρώπινα δικαιώματα» πού πραγματοποιήθηκε στις 14.6.2005 στην αίθουσα του Δικηγορικού Συλλόγου Άθηνών μέ θέμα τίς σχέσεις Κράτους και Έκκλησίας, «άπέδωσε σέ άδράνεια τών διοικητικών όργανισμών τό γεγονός ότι δέν έχουν βγει ακόμη άπό τά δικαστήρια και τά σχολεία οι εικόνες και τά σύμβολα τής θρησκείας, προσθέτοντας ότι αυτά πρέπει νά γίνουν» (έφημ. *Έλευθεροτυπία*, ένθ' άν.).

Στήν ίδια εκδήλωση ό κ. Στέφανος Μάνος πρότεινε νά παύσει ή μισθοδοσία του κλήρου άπό τό κράτος.

Ό κ. Βενιζέλος χαρακτήρισε επίσης «άμοιβαία έπωφελή» τόν χωρισμό Κράτους-Έκκλησίας, συντονιζόμενος και σ' αυτό τό θέμα

μέ τόν κ. Μάνο και όσους άλλους «προοδευτικούς» ζητούν επιμόνως κάτι τέτοιο.

**Τό ΟΧΙ τών Γάλλων και Όλλανδών
στό Ευρωσύνταγμα**

Τά πρόσφατα ήχηρά «Όχι» Γάλλων και Όλλανδών στά δημοψηφίσματα πού έγιναν εκεί για τό Ευρωσύνταγμα μάς έφεραν στον νοϋ εκείνο πού έλεγε ό μακαριστός Γέρον Παΐσιος ό Άγιορείτης, ότι τελικά ή Ευρωπαϊκή Ένωση θα διαλυθεί (βλ. βιβλίο Άθ. Ρακοβαλή «Ό πατήρ Παΐσιος μου ειπε...», Θεσσαλονίκη 2004 (18η έκδοση) σελ. 84).

Πάντως οι δικόι μας βουλευτές (μέ εξαίρεση τά κόμματα ΚΚΕ, Συνασπισμός και Λ.Α.Ο.Σ.) δέν εκριναν τόν έλληνικό λαό ώριμο νά αποφανθεί άπ' ευθείας διά δημοψηφίσματος άν θέλει τό Ευρωσύνταγμα. Άπεφάσισαν εκείνοι για λογαριασμό μας, ύπερψηφίζοντας τό Ευρωσύνταγμα.

**Καταδίκη γκουρού –
– σταθμός στά χρονικά
τής ελληνικής δικαιοσύνης**

«Σέ ποινές φυλάκισης 25 μηνών μετατρέψιμες πρós 4,40 ευρώ ήμερησίως μέ άνασταλτικό ως πρós τήν έφεση άποτέλεσμα καταδικάστηκαν άργά τό άπόγευμα τής Παρασκευής 1ΐουλίου 2005 μετά άπό μία μαραθώνια 2ήμερη άκροαματική διαδικασία του Τριμελοϋς Πλημμελειοδικείου Ρόδου οι κ.κ. Γρ. Μπαϊρακτάρης, Έϋα Άνδρουτσοπούλου και Παναγιώτης-ΐωσήφ Άλεξίου.

Τό δικαστήριο εκρινε ειδικότερα ένοχους τών πράξεων τής συκοφαντικής δυσφήμισης κατ' εξακολούθηση, τής συκοφαντικής δυσφήμισης διά του τύπου και τής ψευδορκίας τούς δύο πρώτους και ένοχο ήθικής άυτουργίας στις πράξεις αυτές τόν τελευταίο». (Έφημ. *Δημοκρατική τής Ρόδου*, 3.7.2005 σελ. 8).

Για τήν ύπόθεση αυτή είχαμε γράψει και στό τεϋχος 32 σελ. 23 τής *Παρακαταθήκης*.

Η άπόφαση άποτελεί σταθμό στά χρονικά τής νομικής άντιμετώπισης τών νέων αίρέσεων (σεκτών) στην Ελλάδα. Για πρώτη φορά άρχηγός σέκτας καταδικάζεται για ήθικη

αυτουργία σέ ποινικά ἀδικήματα πού ἐτέλεσαν στελέχη τῆς ὀργανώσεώς του.

Τό δικαστήριο ἄκουγε «μέ ἀνοιχτό στόμα» ὅσα κατέθεσαν οἱ μάρτυρες κατηγορίας, κυρίως ἡ μηνύτρια Χαρίκλεια Ἀνδρουτσοπούλου, ἡ ὁποία μέχρι τόν Ἰούλιο τοῦ 2003, πού ἀπεχώρησε ἀπό τήν ὀργάνωση, ἦταν ἡ ὑπ' ἀριθμόν δύο σ' αὐτήν. Μετά τήν ἀποχώρηση, ἡ ὀργάνωση μέ τήν προτροπή τοῦ ἀρχηγοῦ-γκουροῦ Τάκι Ἀλεξίου (τό δικαστήριο τόν κατεδίκασε γιά ἠθική αυτουργία) τῆς ἔκανε τή ζωή «κόλαση».

Ἀπό τήν κατάθεση καί τῆς μηνύτριας καί τοῦ π. Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη, ὁ ὁποῖος ἐκλήθη νά καταθέσει ὡς εἰδικός ἐπί τῶν αἰρέσεων, φάνηκε καθαρά τό μεγάλο πρόβλημα πού ἀντιμετωπίζει ἡ κοινωνία μας ἀπό τίς ὀργανώσεις αὐτές.

Νά σημειώσουμε ὅτι ὁ καταδικασθεῖς Τάκις Ἀλεξίου, δάσκαλος τῶν σοῦφι καί σείχης δύο ἰσλαμικῶν ταγμάτων, ἴδρυσε ἀπό τό 1984 διά-

φορες ὀργανώσεις, μέ πρώτη τήν «Ἑλληνική Ἐπιτροπή Ρούμι» καί τελευταία τήν ΠΑΝ.Ι.Φ.Ε., ἡ ὁποία σύμφωνα μέ τό πόρισμα τοῦ εἰσαγγελέως Ἰωάννου Ἀγγελῆ (1996) ἦταν «δορυφορική τοῦ Κ.Ε.Φ.Ε.» (Σαηεντολογία).

Ὁ Τάκις Ἀλεξίου, ὅπως κατετέθη στό δικαστήριο, μέ συνεχή πλύση ἐγκεφάλου ἀλλά καί χρήση ὑπνώσεως, ἔπειθε τούς ὀπαδούς-θύματά του «ὅτι εἶναι ἀνώριμα ἄτομα καί ὅτι ἔπρεπε νά ὑποταχθοῦν σ' αὐτόν, προκειμένου νά μπορέσουν νά ξαναγεννηθοῦν καί νά ἀνυψωθοῦν σάν ἄνθρωποι» (βλ. ἐφημ. Ἡ Δημοκρατική τῆς Ρόδου, Κυριακή 3.7.2005).

Παρόμοιες μέθόδους ἐφαρμόζουν ὅλες οἱ παρόμοιες ὀργανώσεις (βλ. σχετικῶς π. Ἀ. Ἀλεβιζοπούλου «Νεοφανεῖς αἰρέσεις – Καταστροφικές λατρεῖες στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», ἐκδ. «Διάλογος» καί π. Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη «Σύγχρονες αἰρέσεις. Μιά πραγματική ἀπειλή», ἐκδ. «Παρακαταθήκη»).

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου
γιά τήν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»
Κωδικός ΕΛ.ΤΑ. 5142

Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατὰ τόν νόμο: Βασιλική σύζ. Ἡρ. Λαμπροπούλου

Σύμβουλος Ἐκδόσεως: Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: ΤυρOffset Β. Κουκουλῆς καί Σία Ο.Ε.

Ἐκτύπωση — Βιβλιοδεσία

Συνδρομή ἐσωτερικοῦ ἐτήσια: 10 εὐρώ

Συνδρομή ἐξωτερικοῦ ἐτήσια: 30 εὐρώ

Συνδρομή Κύπρου ἐτήσια: 7 λίρες Κύπρου

Ἐπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Τ.Θ. 18407 – 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους καί ἀκολουθοῦν τήν ὀρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

